

๑

La seule femme qui compte.

หญิงเดียวที่มีความหมาย

ร่างสูงสง่าในชุดเสื้อสูทสีเทาเข้มสไตล์อิตาลีดูเนียบตั้งแต่ศีรษะ
จดปลายเท้าสาวเท้าไปตามทางเดินของโรงเรียนสตรีชื่อดังของปารีส
ท่ามกลางสายตาและเสียงซุบซิบของเหล่านักเรียนสาววัยรุ่นที่ยืนแอบมอง
เขาด้วยสายตาชื่นชมทุกครั้งที่เห็นเขา ใบหน้าเล็กเรียวและขาจัดแบบ
คนเอเชียที่เติบโตในเมืองหนวานั้นถูกปิดบังเอาไว้กว่าครึ่งด้วยแว่นตาสีชา
อันแข็งแรงทุกครั้ง แต่ยังพอมองเห็นนัยน์ตาวาวเรียวขึ้นเดี๋ยวก่อนที่จะเป็นเสน่ห์
ของใบหน้าได้ชัดเจน จมูกโด่งคมและริมฝีปากแดงจัดได้รูปที่หยักโค้งขึ้น
ราวคันศรนั้นชวนลึ้มลองเสียจนเด็กสาวฝรั่งจอมซ่าบางคนถึงกับส่งเสียงแซว
เป็นเพลงอย่างไม่เกรงกลัวคุณครูจอมเอี้ยบประจำโรงเรียนจะลงโทษลักนิต

“Monsieur, voulez-vous coucher avec moi ce soir?”

(คืนนี้อยากจะนอนกับหนูไหมคะคุณพี่)

ชายหนุ่มปรายตามองคนพูดนิตหนึ่งอย่างระอาใจ ก่อนจะทำได้ยืนแล้วเดินต่อไปอย่างเร่งรีบ ใครบอกกันแล้วว่าเด็กนักเรียนสาวๆ
โรงเรียนสตรีชั้นสูงเรียบร้อยและมีมารยาทสมเป็นกุลสตรี เขาคนหนึ่งละที่

เถียงสุดใจขาดดิน ยายเด็กพวกนั้นแหละดีที่สุด โดยเฉพาะยายตัวอ้วนของเขา
รายนั้นแอบไปถึงกินเชียว สร้างเรื่องปวดหัวให้ต้องคอยตามล้างตามเช็ด
ไม่เว้นแต่ละวัน...คราวนี้ก็เช่นกัน

ไอ้แอบเอ๊ย วันนี้ไม่เคล้วได้ฟังเทศนายาวแน่ๆ!

ก็อ้อๆ

มือเรียวยาวราวลำเทียนเคาะประตูไม้โอ๊กสีเข้มเคลือบเงาที่ด้านหน้า
ติดป้ายว่าห้องของผู้อำนวยการ ห้องซึ่งในช่วงสองปีที่ผ่านมาเขาเดินเข้า
เดินออกมาไม่ต่ำกว่าสามสิบครั้งแล้ว และแต่ละครั้งไม่เคยเป็นเรื่องดี
เสียด้วย คราวนี้ก็เช่นกัน ตอนที่เห็นเบอร์โทรศัพท์ของโรงเรียนปรากฏอยู่บน
หน้าจอโทรศัพท์มือถือ ชายหนุ่มก็รู้สึกเหมือนเส้นเลือดในสมองจะแตกตาย
เสียเดี๋ยวนั้น แม้จะพยายามคิดว่าตนกำลังเห็นภาพหลอนและกะพริบตาถี่ๆ
หลายครั้งเพื่อให้นั้นหายไป แต่เจ้าเครื่องอิเล็กทรอนิกส์เครื่องจิวราคาแพง
ระยับก็ยังเด่นเร้าฟุ้งถึงเหตุวุ่นชวนปวดหัวที่เกิดขึ้นอยู่หน้าเอง เขาถึงต้อง
รีบปึ้งมาที่นั่นทันที ที่มีเอกสารของบริษัทรอให้สะลางกองโต

หน้อย...มันน่าจับแมงจอมยุ่งมาตีกันนัก!

“Entrez (เข้ามาได้)”

น้ำเสียงราบเรียบที่ค่อนข้างแข็งแกร่งบอกชัดว่าคนที่อยู่ด้านในคง
อารมณ์ไม่โสมมเท่าใดนัก ชายหนุ่มถอนใจเฮือกใหญ่แล้วพยายามบั่นหน้า
เคร่งขรึมให้ดูน่าเชื่อถือที่สุดเท่าที่จะทำได้ คนอย่างนายเหอจวินเจี๋ยอะไรๆ
ก็ดีหมด เว้นแต่หน้าอ่อนเหลือเชื่อ เหมือนหนุ่มวัยยี่สิบต้นๆ ทั้งที่อายุปา
เข้าไปเกือบสามสิบหกปีแล้ว นี่ละที่ทำให้เขาต้องประสบปัญหาในการทำตัว
ให้น่าเชื่อถือเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในการทำให้อุสภาสตรีสูงอายุกี้อยู่
ด้านในเชื่อถือเขาในฐานะ ‘ผู้ปกครอง’ ของ ‘ไอ้แอบ’ ของเขา

“สวัสดิ์ครับมาตามแบร์ทรองด์ ไม่พบกันนานคุณยังดูสวยเหมือนเดิม
เลยนะครับ”

ชายหนุ่มก้าวเข้าไปในห้อง พร้อมโปรยยิ้มเยือกเย็นอันเป็น

เครื่องหมายการคำไปให้สตรีสูงวัยในชุดสูทสีดำที่ดูอย่างไรก็เหมือนคุณครู
เจ้าระเบียบที่ทำหน้าเหมือนอยากจะทำอะไรเร็วเข้าที่กันเขาลึกเผียะ นัยน์ตา
สีฟ้าหม่นมองลอดแว่นกรอบทองทรงกลมมายังเจ้าของร่างสูงด้วยสายตา
เย็นชา

“ไม่นานเท่าไรหรอกมั่งคุณเหอ เมื่อเดือนที่แล้วเราก็เพิ่งพบกันไม่ใช่
หรือคะ”

จวินเจียยังคงสวมหน้ากากรอยยิ้มขณะยื่นมือไปพักทายตามมารยาท
ใช้...เมื่อเดือนที่แล้วเขาเพิ่งถูกเรียกมาพบเรื่องความประพฤติของยายตัวยุ่ง
นี่ละ ยังไม่ทันไรก็ต้องมาอีกแล้ว นัยน์ตายาวเรียวยาวตมองตัวต้นเหตุที่
นั่งไขว่ห้างแถมเคี้ยวหมากฝรั่งหยับๆ ทำเป็นทองไม่รู้ร้อนอย่างคาดโทษ
ดวงหน้าใสกระจ่างที่ล้อมกรอบด้วยเรือนผมดำลึบยาวสลวยระบำนั่น
งดงามราวนางฟ้าตัวน้อยๆ ทั้งดวงตาคมซึ่งล้อมกรอบด้วยแพขนตาอันหนา
รับกับแนวคิ้วโค้งได้รูปและจมูกเล็กโด่งราวเทพบันเทิง ทั้งเรียวปากอ้อมเต็ม
ที่แดงปลั่งดูจุฬาลาบแรกแย้มเช่นเดียวกับสีของพวงแก้มนุ่มละมุน แถมยังมี
เรือนกายเปล่งปลั่งเป็นสาวเกินตัว ใครเห็นเป็นต้องมองเหลียวหลังทุกราย
โดยไม่รู้เลยว่าแม่สาววัยสิบแปดปีคนนี้เป็นนางมารร้ายตัวจริง!

จวินเจียรู้ซึ่งถึงความร้ายกาจของเจ้าหล่อนไปถึงทรวงเขี้ยวละ ก็...
แทบจะเรียกได้ว่าเลี้ยงมาเองกับมือเลยทีเดียว

“ผมต้องขอประทานโทษจริงๆ ครับที่พูดพิชฌาก่อเรื่องไม่หยุด
ไม่หย่อนแบบนี้” ชายหนุ่มรู้สึกได้ว่าบรรยากาศรอบตัวตึงเครียดพอๆ กับ
มวยผมที่รวบตึงเปรี้ยะของหญิงสูงวัยที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานไม่เอ็กตัวเชื้อง
เขาค่อยๆ หย่อนตัวลงนั่ง พลังเหลือบมองไปยังมุมห้องที่มีเด็กสาววัยรุ่น
ชาวฝรั่งเศสสองคนซึ่งมีสภาพสะบักสะบอม ผมเผ้ายุ่งเหยิง มีรอยฟกช้ำ
ดำเขียวไปทั้งตัว ดูบ๊อบก็รู้บ๊อบว่าคงเป็นคู่กรณีของยายตัวแสบของเขาแน่
“คราวนี้ไม่ทราบว่ามีเรื่องอะไรอีกหรือครับ”

“คุณก็เห็นแล้วว่ามาดามัวแซลพูดพิชฌา เจิน ก่อเรื่องอะไรไว้”

มาตามชองตาล แบร์ทรองด์ ปรายตามองสองสาวที่นั่งร้องไห้กระซิกๆ ด้วยสายตาดูต้นเสียจนทั้งคู่ต้องหยุดทำท่าสะอื้นเกินเหตุ ผู้อำนวยการที่คร่ำหวอดกับการกำราบเด็กแสนมานานพอจะรู้ว่าทั้งพุดพิชญาและคุณรินนั้นร้ายไม่ต่างกันนักหรอก เพียงแต่อีกฝ่ายดูจะเจ็บตัวได้เลือด ในขณะที่แม่สาวสวยประจำโรงเรียนกลับไม่มีแม้แต่รอยขีดข่วนด้วยซ้ำ “ฉันแจ้งไปแล้วนี่ว่าขอพบเมอริเออร์เงิน คุณพ่อของมาดามว์แซลพุดพิชญา เงิน ไม่ใช่คุณ”

“เกรงว่าจะยากครับ” จ๊ว็นเจียตีหน้านิ่ง “นายกำลังยุ่งกับการจัดนิทรรศการภาพวาดอยู่ คงไม่มีเวลา นายก็เลยมอบหมายให้ผมเป็นคนดูแลเรื่องของพุดพิชญาทุกเรื่อง”

เขาอยากจะทำอยู่เหมือนกันละว่าขึ้นให้เมอริเออร์เงินของผู้บริหาร หรือเงินหมิงเจ้านายของเขาเอง เรื่องมันคงจะยุ่งยุ่งกว่านี้นะ รายนั้น... แสบยิ่งกว่าลูกสาวเสียอีก แถมยังคอยให้ท้ายลูกจนจะเสียเด็กอยู่แล้ว นี่ถ้าเขาไม่คอยปรามเอาไว้บ้าง มีหวังพุดพิชญาคงถูกไล่ออกจากโรงเรียนไปนานแล้ว

“เห็นได้ชัดว่าคุณดูแลเธอไม่ดีพอ” มาตามแบร์ทรองด์พูดเสียงเข้ม เธอเห็นข่าวในโทรทัศน์เรื่องที่ศิลปินระดับโลกอย่าง ไมค์ เงิน จะจัดงานนิทรรศการภาพวาดของตนเองอยู่เหมือนกัน ทำทางจะเป็นงานใหญ่เอการ เพราะนอกจากเขาจะเป็นจิตรกรชื่อดังแล้ว ยังเป็นผู้ทรงอิทธิพลในแวดวงธุรกิจเครื่องประดับและแฟชั่นอีกด้วย คงต้องทำอะไรให้สมกับหน้าตาหน่อยกระมัง แต่นั่นไม่ใช่ข้ออ้างที่จะปล่อยลูกสาวเอาไว้ให้มีวาตูแลแทนจนก่อเรื่องสร้างความเดือดร้อนไปทั่วแบบนี้ “ที่ผ่านมา มาดามว์แซลเงินอาจจะมีอุปสรรคที่ไม่เข้ารูปเข้ารอยไปบ้าง แต่มีผลการเรียนดีเยี่ยม เราจึงยังพอจะลุ่มมอล่วยได้บ้าง แต่ครั้งนี้... มันเกินไปจริงๆ”

“เพราะตึกเรียนที่ปิ๊ะปัสสร้างให้ต่างหาก”

พุดพิชญาเบะปากแล้วพึมพำเสียงต่ำอยู่ในลำคอ ที่ยายมาตามหน้า

เลือดทนให้เธอเรียนอยู่ที่นี้ได้ เพราะบิดาของเธอบริจาคเงินให้สร้างอาคารเรียนที่มีอุปกรณ์การศึกษาครบครันถึงสามหลังทุกครั้งที่เธอก่อเรื่องใหญ่ต่างหากเล่า

“เพี้ยเพี้ย” จ๊ว้นเจี้ยซึ่งตาตุ่มสาวน้อยจอมพยศ แล้วชี้นิ้วเป็นเชิงสั่งให้เธอเปลี่ยนท่าหนึ่งให้เรียบร้อย พุดพิชญาแม้ริมฝีปากนิทหนึ่งด้วยท่าทางเหมือนเด็กที่ถูกขัดใจ แต่ก็ยอมทำตามอย่างว่าง่ายเสียจนมาตามแบร์ทรวงด์นึกว่าตนเองเห็นภาพหลอนกลางวันสแก ๆ เสียอีก ขนาดเธอทั้งดูทั้งทำโทษสารพัดสารพัน แม่สาวแสนก็ไม่เคยจะยอมลดความเสียวลงสักนิด แต่กับผู้ชายคนนี้...แต่ชี้ิ้วสั่งโดยไม่ต้องพุดสักคำก็ยอมเชื่อฟังประหนึ่งสุนัขที่กลัวครูฝึกจนหงอ “ครั้งนี้มันเกินไปยังไหงเธอครับ เท่าที่ผมเห็นก็ดูเหมือนจะเป็นเรื่องทะเลาะวิวาทกันธรรมดา”

“ก็...อย่างที่ผมว่าตรงนี้มีคู่อริที่บาดเจ็บสองคน อีกคนแขนเดาเอนนอนอยู่ที่ห้องพยาบาล” มาตามแบร์ทรวงด์ถอนใจอย่างเหนื่อยหน่าย เธอหยิบแผ่นกระดาษขนาดเอสี่ขึ้นอ่านด้วยน้ำเสียงเข้มจนเรียกได้ว่ากระด้าง “เปี้ยโนในห้องดนตรีฟังไปสองหลัง เชลโล่สี่ตัว กระจกหน้าต่างแตกหกบาน เพราะมาดมัวเชลเลนโยนเก้าอี้และข้าวของออกไปด้านนอก อ้อ...และแน่นอนว่าทางด้านหลังของห้องดนตรีเป็นลานจอดรถอาจารย์ ก็เลยมีรถได้รับความเสียหายเกือบสิบคัน แบบนี้...ยังไม่เรียกว่าเกินไปอีกหรือคะคุณเหอ”

จ๊ว้นเจี้ยนั่งอิงไปเกือบสิบวินาที พอจะจินตนาการช่วงเวลาแม่ตัวแสนอาละวาดออกจากรกกับตาเห็น แม่คุณคงบู๊เต็มอัตราศึกเสียวละ คิดแล้วรู้สึกเหมือนเส้นเลือดในสมองจะแตกตายให้ลงไปชักดินซังก์อัมเสียเดี๋ยวนั้นจริงๆ พับฝ่า!

“ผมต้องขอโทษแทนพุดพิชญาด้วยที่ก่อเรื่องขนาดนี้ ทางเราขอยอมรับผิดชอบและจะชดใช้ค่าเสียหายรวมไปถึงค่ารักษาพยาบาลให้ทุกอย่างครับ”

ชายหนุ่มพยายามตีหน้าขี้อายและข่มอารมณ์ไม่ให้ลุกขึ้นไปจับแม่ตัวยุ่งมาพาดตักแล้วพาดกันสักร้อยตัวอย่างเต็มที่ ยายเด็กบ้าเอ๊ย! เกิดมาหน้าตาเหมือนแม่อย่างกับกะ นึกว่าจะได้นิสัยเรียบร้อยอ่อนหวานมาบ้าง ที่ไหนได้...รับเอานิสัยเสียๆ ของพ่อมาหมดแทบทุกอย่าง ทั้งใจร้อน อารมณ์ร้าย ปากหาเรื่อง ที่สำคัญ...ชอบคิดว่าตนเป็นศูนย์กลางของจักรวาลแบบเดียวกับผู้ชายเจ้าของฉายา ‘แมวดำ’ คนนั้นเปี๊ยก

“นั่นเป็นสิ่งที่ทางคุณต้องจัดการอยู่แล้วค่ะคุณเหอ แต่ครั้งนี้ทางโรงเรียนคงละเว้นโทษให้เหมือนทุกครั้งที่ผ่านมาไม่ได้อีกแล้วนะคะ” มาดามมาดเอี้ยบเขม่นมองหนุ่มหน้าหนึ่งที่นั่งอยู่เบื้องหน้าด้วยสายตาทิณิใจพิเคราะห์ เช่นที่เคยทำทุกครั้งที่เขามาปรากฏตัวในห้องนี้ เรือนผมดำสลบยาวระต้นคอนั้นใส่น้ำมันและหวีจนเรียบ ดูเครื่องขี้อมสมกับที่เจ้าตัวยากให้เป็น แต่ด้วยใบหน้าอ่อนเยาว์ตามแบบฉบับชาวเอเชียทำให้เขาดูไม่น่าเชื่อถือเท่าที่ควร ผู้อำนวยการเคยถึงกับขอเสียมารยาทฉบับตราประจำตัวของเหอจวินเจี๋ย เพราะไม่แน่ใจว่าคนที่ดูมีอายุไม่ต่างจากพุทพิกษามากนักจะเป็นผู้ปกครองของเธोजริงๆ ไม่ได้ไปจ้างใครมา “มาดามัวเซลเงินคงต้องถูกพักการเรียนหนึ่งอาทิตย์ และทำทัณฑ์บนคาคาโทษเอาไว้ ถ้าทำความผิดซ้ำเดิมอีกเราคงต้องพิจารณาให้ออก”

“ผมเข้าใจครับ” แม่จวินเจี๋ยจะนั่งนิ่งเหมือนไม่สะทกสะท้านใดๆ แต่ในใจรู้สึกโล่งอกเหลือเกินที่แม่ตัวยุ่งไม่ถูกไล่่ออกเสียเตี้ยนี้ ไม่อย่างนั้นเขาคงต้องเปิดโต๊ะเจรจาต่อรองราคาค่างวดของความผิดครั้งนี้่อีกยาว อาจจะต้องเสนออาคารเรียนอีกหลัง หรือไม่ก็จะต้องบริจาคที่ดินให้โรงเรียนเพื่อไว้สร้างตึกเวลาพุทพิกษาออกฤทธิ์ออกเดช่อีกกระมัง “ส่วนเรื่องคดีความเรื่องการทำร้ายร่างกายหรือทะเลาะวิวาท ไม่ทราบว่ทางผู้ปกครองของเด็กคนอื่นว่ ว่ยังไ่บ้างครับ”

“ไม่มีการแจ้งความดำเนินคดีหรรอค่ะ คุณก็น่าจะรู้ว่เพราะอะไรนี่คะคุณเหอ”

มาตามแบร์ทรอนด์ถอนหายใจยาวอย่างเหนื่อยหน่าย นัยน์ตาคมกริบมองลอดแว่นไปยังหนุ่มหน้านั่งตรงหน้าอย่างรู้กัน

จ๊ว็นเจ็ยยิ้มเยือกเย็น ไซ้...เขารู้ดีว่าเป็นเพราะอะไร จะมีสักกี่คนกันเล่าที่อยากจะมีเรื่องกับลูกสาวคนเดียวของหัวหน้าแก๊งไปหู่ แก๊งมาเฟียข้ามชาติที่ทรงอิทธิพลที่สุดในปารีสแห่งนี้

ฟุดพิชญา เฉิน ลูกสาวสุดที่รักของผู้ชายที่ร้ายกาจติดอันดับต้นๆของโลกมาเฟีย...เฉินหมิง พยัคฆ์ขาวแห่งโลกมืด!

“อาเจ็ย เดี่ยวแวะกินไอศกรีมที่ร้านคุณแม่ก่อนได้ไหม อยากกิน”

ฟุดพิชญาพูดเสียงเจ็ยแจ้วขณะเดินตรงไปที่ลานจอดรถ ร่างบอบบางในชุดเครื่องแบบซึ่งประกอบด้วยเสื้อเชิ้ตสีขาวคลุมทับด้วยเสื้อแจ็กเกตแขนยาวสีน้ำตาลอ่อนพอดีตัวที่บนกระเป๋าสีดำด้านซ้ายปักตรานกฟีนิกซ์และดอกกุหลาบแดงอันเป็นตราประจำโรงเรียนไผ่เกาะแขนจ๊ว็นเจ็ยอย่างออदอ่อน อย่างที่ชอบทำเป็นประจำมาตั้งแต่เด็กๆ ชายหนุ่มก้มลงมองดวงหน้าใสกระจ่างที่ระบายด้วยรอยยิ้มหวานปานน้ำผึ้งอยู่ครู่หนึ่งอย่างพยายามข่มความรู้สึกแปลกๆ ที่ตัวมันขึ้นจากช่องท้องมาอัดแน่นอยู่ในช่องอกให้กลับลงไปใต้เดิม เขากดมือลงบนหน้าผากกลมมน ดันเธอให้ออกห่างแล้วแยกเขี้ยว

“กินไอศกรีมเหรือ นี่! นี่! กินมะเหงก่อนก็แล้วกัน”

จ๊ว็นเจ็ยกำมือเคาะกระหม่อมบางดังโป๊กเสียงสองที่ซ็อน ก่อนจะกดรีโมตเปิดประตูรถลัมโบร์กินีสีขาวแล้วก้าวขึ้นไปสตาร์ทรถด้วยสีหน้าขึงตึง

“เจ๊บนะ!” ฟุดพิชญาคำล่ำลือระบือๆ เธอเปิดประตูรถแล้วทิ้งตัวลงนั่งด้วยกิริยาองแอเหมือนเด็กน้อย “มาเคาะหัวเพ้ยเพ้ยทำไม ใจร้ายที่สุด”

“แค่นี้ยังน้อยไปด้วยซ้ำ จะก่อเรื่องไปถึงไหน หา! ไอ้ตัวยุ่ง ฉันไม่ได้มีเวลาว่างมากคอยเคลียร์ปัญหาให้เธอตลอดเวลาหรอกนะเพ้ยเพ้ย”

ชายหนุ่มพูดเสียงเข้ม ดวงตาวาวเรียวหลังกระຈ่วนตาลีสีชา่นั้น

หรือลึ้นน้อยๆ อย่างดูดัน แต่เพียงครูก็อ่อนแสงลงเมื่ออีกฝ่ายเอียงศีรษะที่ปกคลุมด้วยเรือนผมสลวยราวแพรไหมซบปากกว้างของเขา มือเล็กเอื้อมไปทาบทับกับหลังมือใหญ่โตที่กำลังจับเกียร์เตรียมจะถอยรถเบาๆ เช่นทุกครั้งที่ทำผิดแล้วถูกเขาดุ และ...เป็นกิริยาที่ทำให้จวินเจ็ยต้องยอมใจอ่อนอย่างไรเงื่อนไซ ยิงเห็นพุดพิชญาทำปากย่นน้อยๆ แล้วซ่อนตาขึ้นมองเขาอย่างอดอ้อนราวลูกสุนัขหลงทางแบบนี้ด้วยแล้ว หัวใจที่ด้านชาจนได้รับฉายาจากสมาชิกแก๊งไปหว่า 'อาเจ็ยใจหิน' กลับอ่อนยวบเป็นนุ่น ยอมใจอ่อนให้เธออยู่ต่อไป

“เพยเพยไม่ผิดชะหน่อย ยายพวกบ้านนั้นต่างหากที่มารังแกเพื่อนของเพยเพยก่อน อาเจ็ยรู้ใหม่ว่าพวกนั้นตั้งตัวเป็นแก๊ง รีดไถเงินของนักเรียนรุ่นน้องในโรงเรียน เรื่องอะไรเพยเพยจะยอมให้มาซ้ำในเขตของเพยเพยกันล่ะ เสียชื่อลูกสาวแก๊งไปหว่าพอดี”

หญิงสาวอดที่จะเซ่นแซ่ยั่วเคี้ยวฟันไม่ได้เมื่อนึกถึงยายสามแสนคู่กรณีที่ชอบรังแกคนอื่นเพราะถือว่ามิครอบครองที่มีชื่อเสียง คนรักความยุติธรรมเป็นที่สุดอย่างเงินเพยเพยของเพื่อนๆ ย่อมไม่อาจนิ่งดูตายได้อยู่แล้ว เพียงแต่ไม่คิดว่าจะอาละวาดเลยเถิดจนถึงขนาดนั้น...แต่ก็นั่นละ เธอไม่ผิดเสียหน่อย...แล้วก็ไม่เคยผิดด้วย!

“เพยเพย...” จวินเจ็ยระบายลมหายใจยาวพลางกลอกตาขึ้นฟ้าอย่างเหน้อยหน่าย “นั่นมันโรงเรียนนะ ไม่ใช่เขตที่ไปหว่าคุม จะมาทำตัวเป็นอันธพาลแบบนี้ไม่ได้ บอกตั้งหลายหนแล้ว จันยังนึกไม่ออกเลยว่าจะบอกพี่บ๊วยังไงเรื่องที่เธอถูกพักการเรียนหนึ่งอาทิตย์เนี่ย”

ชายหนุ่มไม่อยากจะนึกถึงดวงหน้าเศร้าหมองของบัวบุษบาตอนที่รู้เรื่องวีรกรรมทำเพื่อคนอื่นของลูกสาวคนเดียวของตนเองเลย ให้ตายเถอะรายนั้นยิ่งอ่อนไหวเจ้าน้ำตาอยู่ด้วย

“ก็ไม่ต้องบอกคุณแม่สิ”

พุดพิชญาเอื้อมมือไปดึงแว่นตาอันเชื่องออกจากวงหน้าขาวจั๊วดราว

กระเบื้องเคลือบของชายหนุ่ม ใบหน้าหล่อเหลาค่อนไปทางสวยตรงหน้านั้น เกือบจะสมบูรณ์แบบหากไม่มีรอยบากเล็กๆ ที่หางตาซ้าย...รอยแผลเป็นที่ ยังคงเห็นได้ชัดแม้จะผ่านมานานเกือบเท่าอายุของเธอ รอยที่...จวินเจียบอก ว่ามันคือสิ่งที่ย่ำเตือนให้เขาต้องฝึกฝนตัวเองให้แข็งแกร่งเพื่อจะไม่ต้อง สูญเสียคนที่รักไปอีก เหมือนที่เขาสูญเสียการมองเห็นบางส่วนไปอย่างไม่มี วันหวนคืน หลักฐานก็คือขอบนอกของแก้วตาที่เปลี่ยนจากสีดำสนิทเป็น สีเทาจางๆ

...สีของความหม่นเศร้าที่ไม่มีวันจางหาย...

“ไม่ต้องมาทำเป็นอ่อน ยังไงที่บัวก็ต้องรู้อยู่ดีตอนที่เห็นเธอไม่ไป โรงเรียน” ชายหนุ่มตึงจมูกเล็กโต้งเต็มแรงจนเจ้าตัวร้องโอดโอย “เตรียมข้อ แก่ตัวเอาไว้ให้ทีเถอะ คราวนี้นั้นจะไม่ช่วยพูดให้อีกแล้ว เมื่อเด็กเกรตเต็มที”

“เบื่อไม่ได้ ห้ามเบื่อ” มือเล็กสองข้างประคองใบหน้าอ่อนเยาว์ เหลือเชื่อของชายหนุ่มให้หันมาสบตากันตรงๆ ริมฝีปากแดงอัมดั่งผลเชอร์รี่ สุกเต็มเข้าหากันแน่นจนแทบจะเป็นเส้นตรง “ใครจะเบื่อเพยเพยก็ช่าง แต่ อาเจียห้ามเบื่อ ได้ยินไหม”

ดวงตาคมซึ่งทอประกายจริงจังเสียจนจวินเจียต้องหลบตาหลบ เขาจะ เบื่อเธอได้อย่างไรกันเล่า ในเมื่อเธอ...คือสาวน้อยที่มีความหมายต่อเขาเหลือ เกิน ชายหนุ่มยังจำได้ดีถึงวินาทีแรกที่ได้โอบประคองร่างของทารกตัวแดง แจ้ที่ร้องไห้จ้าเอาไว้แนบอก...วินาทีที่เขาสาบานกับตนเองว่าจะปกป้องดูแล เธอให้เติบโตขึ้นเป็นหญิงสาวที่มีชีวิตสวยงาม และเขาก็ทำเช่นนั้นจริงๆ ตลอดระยะเวลาสิบแปดปีที่ผ่านมา เขาเฝ้ามองการเจริญเติบโตอันแสน งดงามของพุตพิชญาอย่างใกล้ชิดพร้อมความรู้สึกรักอ่อนหวานที่ค่อยๆ ก่อตัว ขึ้นในหัวใจทีละน้อย ทุกวินาทีที่อยู่ด้วยกัน...ทุกเสียงหัวเราะและรอยยิ้มที่ เธอมีให้เพียงเขาปลูกต้นไม้แห่งความผูกพันให้ยังรากลึกลงในหัวใจจนยาก ที่จะถอน พุดพิชญาคือครอบครัว...คือคนสำคัญ ใ่อุ่นจากมือน้อยๆ คู่ที่ กำลังสัมผัสหน้าเขาอยู่นี้เป็นสิ่งเดียวที่สามารถละลายน้ำแข็งแห่งความทุกข์

“เลิกมาพันแข้งพันขานัวเนียเป็นลูกแมวกับฉันเสียที่เพยเพย โตแล้วนะ” จ๊ว้นเจี้ยพยายามหักห้ามใจไม่ให้กอดตอบแล้วดันร่างนุ่มนวลที่ทำให้ใจเขาเต้นรัวไม่เป็นจังหวะกลับไปนั่งฟังเบาะตามเดิม “แล้วก็เลิกเรียกฉันว่า อาเจี้ยซะที ฉันแก่กว่าเธอตั้งเยอะ หัดมีสั้มมาคารวะเสียบ้าง”

“บ่นเป็นตาแกอีกแล้ว บ่นๆๆๆๆ ทั้งปี” พุดพิชญาตีหน้าย่ง เห็นจ๊ว้นเจี้ยชอบทำหน้านิ่งๆ อย่างนั้นก็เถอะ มีไม่กี่คนหรอกที่รู้ว่าเขาเป็นคนที่ขี้นั่นแล้วก็ช่างจ้ำจี้จ้ำไชเป็นที่สุด โดยเฉพาะกับเงินหมิงผู้เป็นบิดาของเธอ ชายหนุ่มจะพร่ำบ่นสารพัดเรื่องจนไม่รู้ว่าเป็นเด็กเป็นผู้ใหญ่กันแน่ แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร ช่วงหลังๆ มานี่เขาดูจะหันมาบ่นเธอแทนเป็นส่วนใหญ่ แล้วก็ดูจะหงุดหงิดทุกครั้งที่เขาเข้าไปใกล้เสียด้วย

“ก็ฉันมันตาแกล้” จ๊ว้นเจี้ยถอนหายใจยาว เขาโน้มตัวไปดึงเข็มขัดนิรภัยมาคาดให้หญิงสาวโดยไม่เห็นว่าเธอกำลังโน้มตัวกลับมาหาเขาเช่นกัน ริมฝีปากของทั้งคู่จึงเกือบชนกันโดยไม่ตั้งใจ จ๊ว้นเจี้ยชะงักไปครู่หนึ่ง นัยน์ตาสีดำสนิทที่อยู่ใต้เพขนตาหนาสั้นไหวรุนแรงพอๆ กับจังหวะของหัวใจ กลับปากนุ่มหยุ่นที่เขาเคยฝันถึงไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งนั้นอยู่ห่างออกไปเพียงไม่ถึงสองเซนติเมตร ถ้าเพียงแค่ว่าเขายื่นหน้าเข้าไปอีกนิด...อีกนิด... เขาก็จะได้รู้วาระสขของมันเป็นหวานล้าเหมือนในจินตนาการต้องห้ามหรือไม่

“อาเจี้ย ไม่สบายหรือเปล่า” พุดพิชญาถามเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายนิ่งค้างไปเกือบๆ สองนาทีก่อนที่เธอจะหันหน้าถามกลมกลืนเข้ากับหน้าผากของเขาอย่างเป็นห่วงเป็นใย

จ๊ว้นเจี้ยสะดุ้งราวถูกของร้อน เขารีบถอยกลับไปนั่งที่เบาะตนเองพร้อมตีสีหน้าหนึ่ง กลบเกลื่อนความรู้สึกที่พุ่งขึ้นมาทุกครั้งที่เขา...เปลว...

“เปล่า” จ๊ว้นเจี้ยตอบสั้นๆ เขาลอบระบายลมหายใจอย่างเหนื่อยล้า... ตั้งสติหน่อย อาเจี้ยเอ๊ย...แกมันบ้าไปแล้ว ท่องเอาไว้...ไม่ได้...ไม่ได้เด็ดขาด ยายลูกแมวดัวแสบเป็นลูกสาวของนายกับพี่บัว...สมาชิกครอบครัวที่แสนสำคัญยิ่ง ไม่ใช่ผู้หญิงที่แกล้งเอาความคิดสกปรกแบบนั้นมาแปดเปื้อนเธอ

ได้ อีกประการหนึ่ง แก...ไม่เหมาะสมกับเธอเอาเสียเลย อายุหรือก็มากกว่า เธอไม่รู้เท่าไร แถมยัง...ไม่มีอะไรคู่ควรกับเธอสักนิด

เลิกคิดเสีย อาเจีย...เลิกคิดได้แล้ว!

ชายหนุ่มเลื่อนมือขึ้นไปแตะดวงตาซ้ายที่มองเห็นอย่างเลื่อนรางแล้ว ถอนใจอีกครั้ง

เพ่ยเพ่ย...อยู่กับเธอถ้าไม่ใจเต้นจนเหนื่อย ฉันก็ต้องถอนใจจนหมดแรงทุกที...

“ทำไมทำหน้าอย่างกับมีใครตายอย่างนั้นวะอาเจีย”

ทันทีที่จวินเจียก้าวเท้าเข้ามาในตึกทรงโบราณสีซีเทาขนาดสี่ชั้นย่านของเซลิเซ เสียงแหบหัวำคุ่นหูก็ร้องทักขึ้นมาคล้ายกับรอจ้งหะอยู่แล้ว ร่างสูงสง่าของชายที่ดูเหมือนจะอยู่ในวัยสามสิบปลายๆ ในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวของอาร์มานีเข้าคู่กับกางเกงผ้าสีเดียวกันดูเนียบตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า ยืนกอดอกมองตรงมาทางเขาด้วยนัยน์ตาวาวเรียวตวัดเจี๊ยงแบบตาหงส์ที่ทอประกายวิบวับอย่างจงใจ้วยประสาท ริมฝีปากบางเฉียบคล้อออกเป็นรอยยิ้มหย่นอย่างที่เขาชอบทำมาตั้งแต่สมัยหนุ่มๆ เครื่องหน้างดงามที่ประดับอยู่บนเรียวหน้าขาวจั๊วราวหยกเนื้อดีนั้นดูอ่อนเยาว์เมื่อเข้าคู่กับเรือนผมสีดำลับที่ตัดสั้นเรียบร้อย ถ้าไม่บอกว่าเจ้าตัวมีอายุเฉียดห้าสิบปีแล้วคงไม่มีใครเดาอายุจริงถูกเป็นแน่ และนั่นทำให้จวินเจียหงุดหงิดเป็นที่สุด นอกจากจะหน้าอ่อนแล้ว ประมุขของตระกูลเงินยังชอบแกล้งหย่เขาเป็นเด็กๆ อีกต่างหาก

พุตพิซญาที่เดินตามมาข้างหลังรีบโผล่เข้าไปกอดแขนผู้เป็นบิดาอย่างประจบประแจง พลางยึดตัวขึ้นจูบแก้มเงินหมิงพอดใหญ่

“ถ้าจะมีใครตายก็คงเป็นผมนี่ละครับนาย” จวินเจียถอนใจอย่างเหนื่อยหน่าย...เออ ให้มันได้อย่างนี้สิ กลับมาบิ๊บเจอตัวปวนเบอร์หนึ่งของตระกูลเงินบิ๊บ ดวงแก่มันมันดีจริงไว้อาเจีย “เพ่ยเพ่ยถูกพักการเรียนหนึ่ง

อาทิตย์ ช้อหาทะเลาะวิวาทและก่อความเสียหายให้ทรัพย์สินของทางโรงเรียน ผมถูกขยาดมาตามแบร์ทรองด์เทคนาซหุซา”

“เหรอ...” เงินหมิงลากเสียงยาวอย่างไม่หวั่นไหวในชะตากรรมของคนสนิทเท่าใดนัก เขาถูบศีรษะลูกสาวอย่างนุ่มนวล “แล้วคราวนี้เท่าไรล่ะ”

‘เท่าไร’ ที่คนเป็นพ่อพูดนั้นหมายถึงจำนวนเงินที่เขาจะต้องกรอกลงบนเช็คให้มาตามแบร์ทรองด์เพื่อให้จบเรื่องจบราวกันไปเหมือนเช่นทุกครั้ง ที่ลูกสาวตัวดีก่อเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นจำนวนเงินเท่าใดหัวหน้าแกไปหู่ผู้เลื่องชื่อก็ยอมจ่ายไม่อั้นเพียงเพื่อแก้ปัญหาให้แก่วตาดวงใจของตนเอง แม้จะรู้ อยู่เต็มอกว่าเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุและอาจทำให้พฤติกรรมเสียคนได้ ก็...ลูกสาวข้าใครอย่าแตะนี้...ใครจะทำไม...

“เงินไม่ได้แก้ปัญหาได้ทุกครั้งหรอกนะครับนาย เขาไม่ไล่ออกก็ดีเท่าไรแล้ว” จ๊ว้นเจี่ยปรายตามองพฤติกรรมที่แสนลั่นไส้เขาพลับแล้วตีหน้าบึ้ง “นายอย่าให้ท้ายไอ้ตัวแสบมากนักได้ไหม เสียเด็กหมดแล้ว ปรามๆ กันซะบ้างก็ดี ผมปวดกบาลจะแย่แล้ว”

เจ้าของร้านสูงเดินเข้ามาประชิดคนตัวเล็กที่ยึดแขนเงินหมิงเอาไว้แน่นแล้วแยกเขี้ยวใส่ เขาจิ้มนิ้วไปบนหน้าผากกลมมนซ้ำๆ อย่างมันเขี้ยวพฤติกรรมหน้าจั่ว เธอย่นจมูกทำแค้นปองอย่างแสนอน

“ป๊ะป๋า อาเจียรังแกเพ่เพ่”

หญิงสาวส่งเสียงหงุดหงิดอยู่ในลำคอ ดวงตาคมซึ่งพิมพ์เดียวกับมารดาซ้อนขึ้นมองเงินหมิงอย่างอดอ้อน นัยน์ตาคุ่งามที่จ๊ว้นเจี่ยรู้ดีว่าสามารถสยบหัวใจของผู้ชายทุกคนที่ได้จ้องมองให้ละลายจนสยบอยู่แทบเท้า ยอมทำตามคำบัญชาของเธออย่างง่ายดาย ที่รู้ดีก็เพราะ...เขาเองก็เป็นหนึ่งในผู้ชายหน้าโง่พวกนั้น...สมเพชตัวเองฉิบ

“ใครรังแกเธอกัน หา! ยายแสบ มีแต่เธอนั่นละที่รังแกฉัน”

ชายหนุ่มถอนใจอีกคำรบ ช่วงสามปีให้หลังมานี้เขาถอนใจเพราะยายลูกเมวนี้บ่อยเหลือเกิน ว่ากันว่าถอนหายใจหนึ่งครั้งจะอายุสั้นลงไปห้านาที

ถ้านับที่เขาระบายลมหายใจไปทั้งหมด อายุขัยของเขาคงติดลบไปแล้ว
กระมัง

“แกจะบ่นอะไรนักหนาอะเจ้าเจ๊ เรื่องเล็กๆ น้อยๆ แค่นี้ แกเคลียร์
จบเรื่องไปแล้วไม่ใช่หรือไง”

เงินหมิงตัดบทด้วยรอยยิ้มล้อเลียน ว่าแต่เขาให้ท้ายพุดพิชฌาจน
เสียเด็ก จ๊ว้นเจ๊เองก็ไม่ต่างจากเขานักหรอก ออกโรงปกป้องเธอเสีย
ทุกเรื่องจนแม่เจ้าประคุณเคยตัวเสียแล้ว เห็นจ๊ว้นเจ๊บ่นพาล่ว่าหญิงสาว
อย่างนั้นอย่างนั้นไม่ขาดปากแบบนี้ก็เถอะ ลองคนอื่นมาตำหนิติเตียนพุด
พิชฌาเข้าบ้างละก็ ได้ถูกทำให้ใหญ่โตในรองเท้านั่งสีด้าม้นปลาบฏุนั้นอัดจน
จมธรณีเป็นแน่

‘...ฉันเลี้ยงของฉันมา ฉันบ่นฉันว่าของฉันได้คนเดียว คนอื่นอย่า
ละเออะ!...’

หัวหน้าแก๊งไปหุ่ยยังจำประโยคที่จ๊ว้นเจ๊เมื่อครั้งอายุยี่สิบเจ็ดปี
ประกาศลั่นหลังต่อหน้าอาจารย์พิเศษที่เขาจ้างมาสอนวิชาคำนวณให้แก่
พุดพิชฌาได้เป็นอย่างดี ด้วยเป็นวิชาที่เธอไม่ถนัดนัก อาจารย์หนุ่มจอมยโส
นั้นพุดจาตุถูกถากถางที่เธอไม่สามารถแก้โจทย์ยากๆ ที่เขาตั้งไว้ได้ประสา
คนฝรั่งเศสที่รักการเสียดสีประชดประชันเป็นชีวิตจิตใจ จนจ๊ว้นเจ๊ที่นั่งเฝ้า
ดูการเรียนการสอนอยู่หน้าไม่ไหวลุกขึ้นขัดหน้าคุณครูผู้โชคร้ายเสียหงายแล้ว
ตั้งตัวเองขึ้นเป็นอาจารย์แทนหน้าตาเฉย ทั้งที่ตอนนั้นงานของบริษัทลา เฟ
ในส่วนที่เขารับผิดชอบอยู่แสนจะยุ่งวุ่นวายจนแทบไม่มีเวลาได้พักผ่อนแท้ๆ
สำหรับจ๊ว้นเจ๊แล้ว พุดพิชฌามักจะมาเป็นทีหนึ่งก่อนเรื่องอื่นๆ เสมอ และ
นั่นทำให้เงินหมิงวางใจที่จะปล่อยให้ชายหนุ่มเป็นคนดูแลลูกสาวคนเดียว
ของตนในทุกๆ เรื่อง และหวังอยู่ลึกๆ ว่าชายหนุ่มจะเต็มใจที่จะทำหน้าที่นี้
ไปตลอดชีวิตด้วย

“เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่ไหนกันคะคุณไมค์”

ร่างบอบบางในชุดเดรสสีเขียวเข้มสาวทำตรงเข้ามาหาเงินหมิงด้วย

สีหน้าเคร่งเครียด ดวงหน้าหวานพิมพ์เดียวกับพุตพิชญาแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางบางเบาแต่กลับขับให้ดวงหน้านั้นงดงามมากกว่าการประโคมสีลงลงไปบนผิวหน้าแบบที่หญิงวัยสามสิบตอนปลายเช่นนี้นิยมกันหลายเท่าตัว บัวบุชาในวัยสามสิบแปดจึงยังดูสวยชวนตะลึงไม่สร้างชา มีหน้าซ้ำยังดูสง่างามมากขึ้นตามวันเวลาที่ผันผ่านอีกด้วย

“คุณแม่...”

พุตพิชญารู้สึกเกร็งนิดๆ เมื่อเห็นสีหน้าของมารดา สำหรับเธอแล้วถูกเงินหมิงโกรธยิ่งดีเสียกว่าถูกบัวบุชาโกรธ เพราะคนเป็นแม่โกรธที่ไร ถ้าไม่ร้องไห้ก็มักนั่งเงียบและมองเธอด้วยสายตาดัดพ้อต่อว่าทุกที นั่นทำให้เธอรู้สึกผิดเสียยิ่งกว่าได้ยินคำดูตำหนิว่ากลัวเสียอีก สิ่งสุดท้ายที่เธออยากเห็นก็คือสีหน้าที่เต็มไปด้วยความเสียใจของมารดานี้ละ ยามใดที่ถูกมารดาดุเด็กเกรงจนจ้วนนั่งเฉยแทบกราบอย่างพุตพิชญา ก็จะยอมสงบเสงี่ยมไปสักอาทิตย์ ก่อนจะหาเรื่องใหม่ๆ มาให้คนรอบข้างได้ปวดหัวกันอีก

“เมื่อครู่มาตามแบร์ทรองดีโทร. มาบอกแม่แล้ว เพราะกลัวว่าอาเจียจะไม่ยอมบอกอะไรไปก่อนเรื่องอะไรไว้” บัวบุชามองจ้วนนั่งที่ยืนตีหน้าไม่รู้ไม่ช้อย่างขุนเคื่องใจนิดๆ ที่พ่อตัวดีมักจะรวมหัวกับคุณสามีปกปิดความผิดที่พุตพิชญาทำอยู่เสมอ “คุณไม่ก็ต้องดูลูกบ้างนะคะ ไม่อย่างนั้นต่อไปในอนาคตไม่มีคุณหรืออาเจียคอยแก้ปัญหาก็แล้วจะลำบาก”

“เพ่ย์เพ่ย์ไม่ได้ก่อเรื่องนะคะคุณแม่ ทางโน้นเขาหาเรื่องก่อน เขารังเกคนทีอ่อนแอกว่า”

พุตพิชญาเถียงเสียงอ่อย เธอกระตุกแขนบิดาเพื่อขอให้ช่วย แต่เงินหมิงก็ยังยืนเฉย เขาเองก็เกรงใจบัวบุชาไม่ต่างจากลูกสาวนักหрок เขาไม่ใช่ผู้ชายประเภทกลัวเมียอย่างที่หลายๆ คนเป็น แต่กลัวที่จะทำให้เธอต้องเสียใจมากกว่า บัวบุชาเป็นคนใจเย็น ไม่ค่อยโกรธใครง่ายๆ แต่โกรธขึ้นมาเมื่อใดจะอยากเป็นที่สุดเพราะเธอจะไม่พูดไม่จา เอาแต่เงียบเพียงอย่างเดียว คนที่ไม่เคยยอมใครอย่างเงินหมิงยังต้องยอมลงให้แก่การ

ประวัติกะเสียบของบัวบูชาด้วยเหตุผลข้อเดียว...รัก...เขารักเธอ และความรูสึกนั้นไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ตลอดระยะเวลาที่อยู่ร่วมกันมา เงินหมิงทำตามคำสัญญาที่ให้ไว้กับเธอเสมอ...คำสัญญาที่เขาจะปกป้องเธอและทำให้ดวงหน้าที่งดงามของเธอจบไปด้วยรอยยิ้มแห่งความสุข

“แล้วทางไหนเขาอ่อนแอกว่าหนูใช้หรือเปล่า ถ้าใช้ก็เท่ากับหนูไปรังแกเขานั้นละ แถมยังทำให้ทรัพย์สินของทางโรงเรียนเสียหายอีก การใช้กำลังไม่ใช่การแก้ปัญหาที่ถูกต้องนะจะเพ่ย์เพ่ย์”

บัวบูชาพูดเสียงเครียด การที่พูดพิชญาได้รับการเลี้ยงดูโดยสองชายหนุ่มที่ดุเดือดและห้าวหาญที่สุดของแก๊งไปหุ่อย่างเงินหมิงและจิ้นเจียทำให้เธอไม่เคยเกรงกลัวหน้าอินทร์หน้าพรหมที่ไหน นิสัยหรือการพูดการจาก็ถอดแบบสองคนนั้นมาราวโคลนนิ่ง คนเป็นแม่จึงค่อนข้างหนักใจเหลือเกินว่าสักวันพูดพิชญาอาจจะก่อเรื่องใหญ่เกินตัวขึ้นมาก็ได้ เธอไม่อยากให้ลูกสาวคนเดียวต้องไปพัวพันกับเรื่องอันตรายร้ายแรงถึงชีวิตเช่นที่เธอเคยประสบมาเมื่อสมัยยังสาวเลยจริงๆ...บัวบูชามองหน้าสามีอย่างรอคอยให้เขาพูดอะไรกับลูกสาวตัวแสบสักคำ

เงินหมิงเหลือบตามองจิ้นเจียที่ส่งยิ้มยัวยวนกลับมาให้นิดหนึ่งแล้วยกไหล่

ก็ได้...ทำหน้าที่ของพ่อที่ดีบ้างก็ได้

“อย่างที่ผมเขาวานั่นละ” แมวดำพูดอย่างเสียไม่ได้ “ทำตัวดีๆ ก็แล้วกัน เดี่ยวจะซื้อรถคันที่อยากได้ให้ตอนเรียนจบ d'accord? (ดักคอร์ด) โอเคไหม”

“จริงหรอคะป๊ะป้า” พูดพิชญาร้องกรี๊ดอย่างตื่นเต้นดีใจ เธอโถมเข้ากอดร่างสูงของบิดาทั้งตัว “เพ่ย์เพ่ย์รักป๊ะป้าที่สุดเลย!”

“แล้วป๊ะป้าเคยโกหกเราหรือไง” เงินหมิงขี้เรื้อนผมนุ่มอย่างแสนรัก “ว่าแต่ที่ทะเลาะกันฝ่ายไหนชนะ”

“ต้องเพ่ย์เพ่ย์อยู่แล้ว” หญิงสาวยิ้มแฉ่งอย่างภาคภูมิใจ “ลูกป๊ะป้า

เสียอย่าง”

“ต้องอย่างนั้นสิ แล้วจำเอาไว้เลยนะว่าต้องกำหัดชกแบบที่ปะปาสอน อย่างกำมือตบแบบผู้หญิงเด็ดขาด มันไม่สมศักดิ์ศรีเข้าใจไหม”

คนเป็นพ่อสวดวิธีกำหัดอย่างถูกต้องแล้วสะบัดข้อมือชกให้ลูกสาวหัวแก้วหัวเหวนควอย่างนึกสนุก

“คุณไมค์คะ”

บัวบูชาเรียกชื่อสามีอย่างอ่อนนอกอ่อนใจ เธอไม่ได้คาดหวังให้เงินหมิงเป็นสุดยอดคุณพ่อตัวอย่างแห่งปีหรอก ขอแค่ห้ามปรามและสั่งสอนสิ่งที่ถูกต้องให้ลูกบ้าง ไม่ใช่เอาแต่ให้ท้ายและปลุกฝั่งนิสัยประหลาดๆ ของตนเอง ให้แก่ลูกแบบนี้ แต่อย่างว่า...พ่อแมวดำของเธอเคยคิดอะไรเหมือนชาวบ้านชาวช่องเสียที่ไหนกันแล้ว

“พูดไปก็เสียเวลาเปล่าพี่บัว ยังไงนายก็เข้าข้างไอ้ตัวงูนี้อยู่ดี” จ๊ว้นเจี้ยสายหน้าอย่างเหนื่อยหน่าย นัยน์ตาวาวเรียวเหลือบมองสาวน้อยที่ทำจมูกย่นใส่เขาอย่างแสนอนครุหนึ่งแล้วเฟลอมยิ้มออกมาอย่างลึ้มตัว จะว่าเขาบ้าก็ได้ แต่เวลาที่พูดพิชญาทำแก้มปองแล้วค้อนเขานิดๆ แบบนี้...เธอคุ้นมันเขี้ยวเสียจนเขาอยากจะกระโจนเข้าไปหอมแก้มเธอสักฟอดจริงๆ คิดถึงตรงนี้ชายหนุ่มก็สะดุ้งกับความคิดบ้าๆ ของตนเอง ให้ตายเถอะ นี่มัน...แยะชะมัด “ผมพาเด็กดื้อมาส่งแล้ว ถือว่าหมดหน้าที่ ขอเชิญคุณพ่อคุณแม่ที่เคารพรักรับช่วงความหายนะต่อไปได้เลย ผมจะกลับไปเคลียร์งานที่ออฟฟิศหน่อย”

“เคลียร์งานแน่นะ...” เงินหมิงลากเสียงยาว ริมฝีปากบางเฉียบเหยียดออกเป็นรอยยิ้มล้อเลียน “ได้ข่าวว่าเดี๋ยวนี้เกชอบพาแม่นางแบบคู่ควงคนใหม่ไปสวีตกันแถวๆ โอเตล เดอ วิลล์ ไม่ใช่หรอวะ”

จ๊ว้นเจี้ยยิ้มแทนๆ แทนคำตอบ เขาไม่แปลกใจนักหรอกที่เจ้านายรู้เรื่องส่วนตัวของเขาละเอียดยิบ คนอย่าง ไมค์ เงิน หรือเงินหมิงแห่งแก๊งไป๋หนั้นมีสายสืบอยู่ทุกที่ หูตาไฉนเป็นลับปรอดอยู่แล้ว เพียงแต่...บางเรื่อง...

เขาก็ไม่อยากให้พุตพิชฌารับรู้ โดยเฉพาะ...เรื่องของผู้หญิงที่เขากำลังคบหาอยู่

“ใคร นางแบบคนไหน” พุดพิชฌาผลจากอ้อมแขนของบิดาแล้วเดินตรงมาหาจวินเจียด้วยสีหน้าบูดบึ้ง ชายหนุ่มไม่ตอบ เขารีบเดินสาวเท้ายาวๆ ตรงไปทางปีกซ้ายของตึกสี่ไซ่โกอันแสนโอ่อ่าซึ่งเงินหมิงยกให้เป็นที่พักส่วนตัวของเขาและน้องสาวอย่างรวดเร็ว หญิงสาวแม้ริมฝีปากแน่นแล้วก็เดินกึ่งวิ่งตามไปดักร่างสูงเอาไว้ทันที “ผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร คบกันตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไมเพ่ยเพ่ยไม่รู้”

“นี่เธอเป็นแม่ฉันหรือไง หา! เพ่ยเพ่ย”

ชายหนุ่มขมวดคิ้วเข้าหากันอย่างยุ่งยากใจ นี่ก็อยากจะทำนายรูปร่างของตนเองมาบีบแรงๆ แล้วเขย่าสักร้อยทีจริงๆ พับผ่า รู้ทั้งรู้ว่าการพูดเรื่องสาวๆ ที่เขากำลังคบหาดูใจอยู่ต่อหน้าพุตพิชฌาจะทำให้เขาถูกเธอตามซักไซ้ไล่เลียงอย่างเอาเป็นเอาตายก็ยิ่งพูดอยู่ได้ แก่งลังเขาให้ลำบากใจนี้มันสนุกมากหรือวะ!

“อาเจียเป็นคนสำคัญของเพ่ยเพ่ย เพ่ยเพ่ยก็ต้องช่วยอาเจียดูสิว่าคนที่ จะเข้ามาคบกับอาเจียจริงใจกับอาเจียหรือเปล่า เหมาะสมกับอาเจียไหม”

หญิงสาวตอบด้วยสีหน้าจริงจัง แต่แววตาสั่นไหวอย่างร้อนรน เธออยากรู้ว่าผู้หญิงคนนั้นหน้าตาเป็นอย่างไร สวยเพียงไหน มีคุณสมบัติที่ดีที่ดึงดูดใจผู้ชายช่างเลือกอย่างจวินเจียให้ไปคบหากับหล่อนได้ แล้วเขาชอบพอเจ้าหล่อนมากพอที่จะทุ่มเทเวลาที่มีทั้งหมดให้หรือไม่...และที่พุตพิชฌาอยากรู้ที่สุดก็คือเขา...จะทุ่มเทเวลาทั้งหมดที่ควรจะเป็นของเงินเพ่ยเพ่ยคนนี้เป็นไปให้นายนั้นหรือเปล่า ถ้าใช่ละก็...รับรองว่าผู้หญิงคนนั้นต้องเจ๋งคึกคักจากเธอแน่!

“ถ้าให้เธอช่วยละก็ ฉันคงไม่ต้องคบใครไปจนแก่แน่ล่ะ ยายเด็กแก่แดด ฉันไม่เคยเห็นเธอชอบใครสักคน”

จวินเจียถอนใจ พุดพิชฌาอาละวาดใส่แฟนสาวของเขาทุกคนมา

ตั้งแต่ไหนแต่ไร เริ่มตั้งแต่เอาไม้ไล่ฟาดสาวฝรั่งเศสผมแดงที่เขาชอบตอนเรียนมหาวิทยาลัยเมื่อตอนที่เธอมีอายุได้เพียงสามปี ไปจนถึงเอากบไปใส่ในกระเป๋าทือยี่ห้อดังของเฟนไฮโซ ชาวญี่ปุ่นหน้าตาน่ารักที่เขาชอบตอนใกล้เรียนจบปริญญาโท สรุปก็คือแม่ลูกแมวตัวแสบคือสาเหตุหลักที่ทำให้เขาต้องเลิกกับบรรดาผู้หญิงรอบตัวแทบทุกราย แต่...ถึงเธอไม่อาละวาดจี้จิ้นเจ็ยก็ไม่เคยคบหากับผู้หญิงคนไหนได้นานอยู่แล้ว เพราะพื้นที่ในหัวใจนั้นถูกครอบครองโดยใครคนหนึ่ง...คนที่แสนสำคัญจนไม่เหลือเพื่อให้อื่นเข้ามาแทนที่...

“ก็ไม่เห็นมีใครเหมาะกับอาเจ็ยของเพี้ยเพี้ยสักคนนี่”

พุตพิชญาแม่ริมฝีปากแน่น ต่อให้มีหญิงสาวผู้แสนสมบูรณ์แบบเหมาะสมกับจิ้นเจ็ยทุกประการ เธอก็จะต้องหาข้อดีเจ้าหล่อนอยู่ดี เรื่องอะไรจะยอมให้จิ้นเจ็ยเห็นคนอื่นสำคัญกว่าเธอกันเล่า ไม่มีทางเสียหรอก!

“ฉันเป็นผู้ใหญ่แล้ว เธอไม่ต้องมาจิ้นเรื่องของฉันหรอกนะ” จิ้นเจ็ยพูดตัดบทแล้วรีบเหินหน้าไปทางอื่นก่อนที่จะต้องเห็นดวงตากุ้งงมฉายแววตัดพ้อต่อว่าจนเข้าใจอ่อนและยอมทำตามความต้องการของเธอเช่นทุกครั้งที่ผ่านมา “เอาไว้ฉันจะพาเคลร์มาให้เธอรู้จักก็แล้วกัน เขาเป็นคนน่ารัก เธอต้องชอบเขาแน่”

ร่างสูงเดินตรงไปยังประตูห้องนอนโดยทำเป็นไม่สนใจใบหน้าบูดบึ้งของอีกฝ่ายสักนิด เขาปลดเนกไทออกจากคออย่างเหนื่อยล้า...เหนื่อยล้า...โดยเฉพาะที่หัวใจ...

อาเจ็ยของเพี้ยเพี้ย...คำพูดแสนเรียบง่าย แต่กลับทำให้กล้ำเนื้อหัวใจของเขาต้องทำงานหนักเหลือเกิน...คำพูดที่ทำให้เอามั่นตันร่วอย่างปลื้มปีติราวกับจะโลดออกมากองอยู่แทบเท้าเธอ...

“แล้ววันนี้จะกลับกี่โมง เพี้ยเพี้ยจะรอกินข้าว”

พุตพิชญากำชายกระโปรงลายสกอตสีครีมที่สั้นเหนือเข่าแน่น รู้สึกน้อยใจที่พิกหลังมานี้จิ้นเจ็ยพยายามทำตัวห่างเหินเธอเสียเหลือเกิน

ทำไม...เธอทำอะไรผิดอย่างนั้นหรือ...

“ไม่ต้องรอรอ” ไบหน้าหล่อเหลาผิกลีบมามองหญิงสาวนิดหนึ่ง
ก่อนจะเปิดประตูห้องนอนเดินเข้าไปด้านใน “คืนนี้นันกลับดึก เผลอๆ จะ
ไม่กลับด้วย”

จวินเจียรีบปิดประตูแล้วเหวี่ยงเสื้อสูทลงบนเตียงนอน ร่างสูงทั้งตัว
ตามลงไปนั่งบนพูกอย่างพยายามตั้งใจเต็มที่ เขารู้สึกเหมือนตนเองเป็น
ระเบิดเวลาที่จวินเจียจะถึงเวลาระเบิดเต็มทน ระเบิดที่อัดแน่นไปด้วย
ความรู้สึกลึกล้ำเสียจนเขาเองยังกลัว...กลัวว่าจะรั้งตัวเองไม่อยู่แล้วทำอะไร
บ้าๆ กับเธอเหมือนในจินตนาการน่าละอายที่เกิดขึ้นทุกครั้งที่เขานึกถึง
ดวงหน้าสวยหวาน และเรือนกายขาวผุดผ่องที่โผล่เข้ากอดเขาแนบแน่นอย่าง
ไม่เคยลวงรู้หรือระแคะระคายความคิดในด้านมืดของเขาแม้แต่น้อย...
ความคิดที่อยากจะครอบครองเป็นเจ้าของเธอทั้งร่างกายและหัวใจ...
ความคิดบ้าๆ ที่...ไม่ว่าจะปฏิเสธอย่างไรก็แจ่มชัดเสียจนปวดหนึบไปทั้งใจ
เพี้ยเพี้ย...ฉันสงสัยเหลือเกินว่าชั่วชีวิตนี้ฉันจะรู้สึกแบบนี้กับใครได้
เหมือนกับที่รู้สึกกับเธอหรือเปล่าหนอ...

Mon ange...(มง นองจี้)

นางฟ้าของฉัน...

๒

La maladie d'amour.

ความรักเหมือนโรค...บันดาลตาให้มืดมน...

พุดพิชญาถ่มลงมองหน้าจอโทรศัพท์มือถือที่ตัวเลขดิจิทัลบนหน้าจอจะปริบวบบอกเวลาราวตีสองเศษ นั้น...หมายความว่าเธอนั่งอยู่ที่บ้านได้นานทีละกี่ชั่วโมงแล้ว...สามชั่วโมงที่นั่งรอให้ร่างสูงส่งที่แสนคุ้นตาเดินผ่านประตูรั้วอัลลอยเตี้ยๆ ที่ขดม้วนเป็นลายเครือเถา ดอกไม้สไตล์บารอคเข้ามา แต่...ก็ไม่เห็นแม้แต่เงา หญิงสาวเฝ้าริมฝีปากแน่น นิ้วเรียวกดปุ่มโทรศัพท์หาหมายเลขเดิมซ้ำๆ อย่างที่เธอทำมาตลอดช่วงหัวค่ำ แม้จะรู้ว่าเจ้าของหมายเลขไม่ยอมรับสายก็ตามที่

ร่างบอบบางในชุดนอนกระโปรงสีขาวเนื้อนุ่มกระชับผ้าคลุมไหล่สีชมพูผืนบางให้แน่นเข้าเพื่อกำบังสายลมเย็นเยือกยามราตรี แม้จะย่างเข้าเกือบปลายเดือนกุมภาพันธ์แล้ว แต่อากาศของปารีสก็ยังคงหนาวเยือกด้วยเพิ่งผ่านพ้นฤดูแห่งหิมะอันหนาวเหน็บมาได้ไม่นาน ทว่า...สายลมหนาวจนบาดผิวกายนั้นก็ไม่อาจดับความรู้สึกร้อนกระวนกระวายที่ก่อตัวขึ้นในหัวใจของหญิงสาวได้แม้แต่หน่อย

ทำไมจึงเจ็บถึงยังไม่กลับ...

ทำไมเขาถึงไม่รับสาย...

หรือว่าเขามัวแต่อยู่กับยายผู้หญิงที่ซื้อแคลร์จนลืมเธอไปแล้ว...

คิดได้เท่านั้นมือเล็กก็กำแน่น ทำให้ปลายเล็บจิกเข้าไปในฝ่ามือจนเจ็บแปลบ ถ้าเป็นแบบนี้จริงๆ เธอจะไม่มีวันยอมเด็ดขาด! พุดพิชญาพยายามกระหน่ำกดโทรศัพท์ครั้งแล้วครั้งเล่า จากในตอนแรกที่จวินเจียไม่รับสายสุดท้ายก็ปิดเครื่องหนีไปเสียดื้อๆ หญิงสาวแทบจะขว้างเครื่องมือสื่อสารเครื่องจิวน์มือทิ้ง เธอไม่เข้าใจเอาเสียเลยว่าทำไมหนุ่มนี้จวินเจียถึงได้ทำตัวห่างเหินกับเธอนัก เขาพยายามหลบเลี่ยงที่จะพูดคุยหรือสบตากับเธอตรงๆ มาได้สักพักใหญ่ๆ แล้ว บ้านช่องก็ไม่ค่อยยอมกลับ อ้างว่าต้องเคลียร์งานบ้างละ ติดประชุมบ้างละ things ที่เมื่อก่อนแทบจะไม่เคยห่างกันด้วยซ้ำ เตี้ยวนี่ถ้าเธอไม่เกรอะละวาดฟาดหัวฟาดหางให้เขามาคอยเคลียร์ปัญหาให้ ก็อย่าหวังเลยว่าจะได้เห็นใบหน้าหล่อเหลานั้น พุดพิชญาถึงได้คอยก่อเรื่องวุ่นวายอยู่ร่ำไปเพื่อเรียกร้องความสนใจจากจวินเจีย เธอรู้ว่าเงาเพียงใดที่ทำให้ตัวเธอกระเทวเพราะเหตุผลไร้สาระแบบนี้ แต่...ถ้าทำให้เขาหันกลับมามองเธอ...เห็นความสำคัญของเธอเหมือนเมื่อก่อน มันก็คุ้มไม่ใช่หรือ...

พุดพิชญาขยับตัวขึ้นยืนเมื่อเห็นรถเบนซ์สปอร์ตสีดำนับล้านแล่นมาจอดที่ด้านหน้ารั้วอัลลอย ริมฝีปากแดงอ้มยิ้มออกเป็นรอยยิ้มตื่นเต้นยินดีเมื่อเห็นร่างสูงเก๋อบๆ ร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรก้าวลงมาจากประตูด้านที่นุ่งข้างคนขับ เรือนผมสีดำขลับที่มักจะใส่น้ำมันแต่งทรงเนียนสมกับตำแหน่งรองประธานกรรมการบริหารของบริษัท ลา เฟ ในคืนนี้กลับปล่อยให้ปลายผมที่ซอยไล่ระดับระตามใบหน้าและลำคอแบบสบายๆ ไม่มีพิธีต้องเข้ากับเสื้อผ้าไนส์ไต์ลัลลอง อันประกอบด้วยเสื้อยืดคอวีสีดาขนาดพอดีตัวและกางเกงยีนเนื้อหนาสีเดียวกัน มือข้างหนึ่งของเขาคีบมินิชิการ์ไพรม์ไทม์ยี่ห้อโปรดเอาไว้ ส่วนมืออีกข้างถือแจ็กเก็ตสีขาวสะอาดตาซึ่งเข้ากับบุคลิกของเขาเป็นอย่างดี

“อาเจีย...”

เสียงเรียกของพุตพิชญากลืนหายลงไปในลำคอทันทีเมื่อร่างเพริยวบางส่วนของสาวผมบลอนด์นวนายตกลงมาจากประตูฝั่งคนขับ ชุดกระโปรงเกาะอกสีแดงเพลิงที่เจ้าหล่อนสวมใส่อยู่ นั้นขับผิวขาวผ่องให้ดูผิดตาชวนมองแม้จะอยู่ในเงาสลัวของยามราตรีเช่นนี้ก็ตามที่ แคลร์... ผู้หญิงคนนี้จะกลายเป็นแคลร์ แฟนสาวของจวินเจี้ยนนั่นเอง แฟนสาวที่เขาบอกว่านิสัยดี น่ารัก และอยากจะแนะนำให้เธอรู้จัก

เฮอะ! ใครอยากจะไปรู้จักหล่อนไม่ทราบยะ!

“คืนนี้ไม่ค้างบ้านฉันจริงๆ เหมอคะฉมอง เปลี่ยนใจตอนนี้อย่างทันนะ”

เสียงหวานระรื่นที่เรียกจวินเจี้ยนด้วยชื่อภาษาฝรั่งเศสของเขานั้นทำเอาพุตพิชญาต้องเบะปากด้วยความหมั่นไส้ ชายหนุ่มร่างสูงอึดคว้นชิการ์เข้าปอดด้วยสีหน้าเรียบเฉย นัยน์ตาวาวเรียวแบบเอเชียแท้ทอประกายเยือกเย็น ยากจะเดาความรู้สึกที่แท้จริง

“ไม่ละ พรุ่งนี้ผมมีประชุมเช้า” เขาตอบสั้นๆ พลางสาวแท้มายืนที่หน้ารั้ว “ขอบคุณที่มาส่งนะครับแคลร์ ถ้าพรุ่งนี้ผมว่างจะโทร. หาก็แล้วกัน”

คำพูดของเขาฟังดูสุภาพแต่แฝงเอาไว้ซึ่งความเย็นชาอยู่ลึกๆ สาวผมบลอนด์เจ้าของนัยน์ตาสีฟ้าเจิดจ้าเฝ้าริมฝีปากที่เคลือบด้วยลิปสติกสีแดงเข้มเข้าหากันนิดๆ อย่างกระแงักระงอด

“คุณพุตแบบนี้ทุกทีนั่นละ แล้วเดี๋ยวคุณก็ลืม”

ร่างเพริยวระหงขยับเข้าไปชิดกายแกร่งของชายหนุ่ม วงแขนขาวผ่องโอบรอบลำคอของจวินเจี้ยนอย่างแสดงความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของเต็มที่ ชายหนุ่มเหี้ยมดื้อมึนแค้นๆ ก่อนจะโยนมินิชิการ์ขนาดเท่ามวนบุหรี่ลงบนพื้นแล้วใช้เท้าหนาในรองเท้าหนังปลายแหลมบดขยี้จนดับ

“ก็ผมงานยุ่งนี่”

ริมฝีปากหยักลิ้นคล้อออกเป็นรอยยิ้มหยันก่อนจะทาบประทับลงไปบนกลีบปากสีแดงสดอย่างพยายามเอาใจอีกฝ่าย จู๋ๆ ภาพใบหน้าสวยหวานปานนางฟ้าของสาวน้อยจอมยุ่งของเขาก็ผุดวบบขึ้นมาในหัวใจ นี่มันบ้า

ชะมัด...ทั้งๆ ที่จูบกับคนตรงหน้า แต่หัวใจดันโพล่หนีไปว่ากำลังจูบอีกคน...
สมเพชตัวเองจิป!

“อาเจีย!”

เสียงกรี๊ดร้องอย่างเกรี้ยวกราดที่ดังขึ้นเบื้องหน้าทำให้จวินเจียและ
แคลร์ผละออกจากกันโดยอัตโนมัติ นัยน์ตายาวเรียวมองตรงไปยังร่าง
บอบบางที่ยืนกอดอกมองกลับมาด้วยความรู้สึกเหมือนหัวใจหล่นวูบลงไป
อยู่ที่ตาตุ่ม ดวงหน้าเรียวรีรูปไข่แดงก่ำเหมือนคนโกรธจัด...ความโกรธที่
ระคนไปด้วยความผิดหวังและเสียใจจนจวินเจียใจหาย

“เพ่ยเพ่ย...”

มือหนายกขึ้นปาดรอยลิปสติกสีแดงออกจากริมฝีปากลวกๆ อย่าง
ลนลานราวเด็กน้อยที่ถูกจับได้ว่าทำความผิด สายตาคมๆ ของสาวน้อยที่
มองตรงมาทำเอาชายหนุ่มต้องรีบดันร่างเพรียวบางของแคลร์ให้ออกห่างมาก
ที่สุดเท่าที่จะทำได้

แคลร์เลิกคิ้วขึ้นสูงอย่างประหลาดใจ เธอมองเจ้าของเสียงแหลมเล็ก
สลัดกับใบหน้าที่ฉายแววลำบากใจของ ฉอง เหอ อย่างงุนงง เพิ่งเคยเห็น
สีหน้าแบบนี้ของพ่อคนที่เยือกเย็นกว่าน้ำแข็งขั้วโลกอย่าง ฉอง เหอ เป็น
ครั้งแรกก็วันนี้เอง ดูเอาเถอะ...เขาทำท่าราวกับเป็นสามเณที่แอบหนีเที่ยวแล้ว
ถูกภรรยาขี้อึงจับได้อย่างนั้นละ แถมยังดูท่าจะเป็นเมียเด็กชะด้วย ตลก
น่า...แคลร์หัวเราะในใจกับความคิดบ้าๆ ชั่ววูบของตนเอง เด็กคนนี้นะหรือ
จะเป็นอะไรกับ ฉอง เหอ ได้ ผู้ชายเจ้าเสน่ห์อย่างแฟนหนุ่มของเธอจะมา
คิดอะไรกับเด็กๆ อย่างนี้กันเล่า ถึงจะเป็นเด็กสาวที่สวยซึ่งเหมือนนางพิน
แบบนี้ก็ตามที ดูอย่างไรก็ยังอ่อนเยาว์เกินกว่าจะเป็นสเปกของเขาไปได้

“คุณกลับไปก่อน”

จวินเจียเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่พยายามข่มให้ราบเรียบ เขาไม่แม้แต่จะ
หันมามองหน้าหญิงสาวข้างกายแม้แต่หน่อย ดวงตาวาวเรียวของเขาจับจ้อง
แต่เพียงดวงหน้าแดงก่ำของคนตรงหน้าเท่านั้น

แคลร์รู้สึกโกรธนิดๆ ที่จู่ๆ ชายหนุ่มก็ทำท่าเฉยชาเหมือนเธอไม่มี
ความหมาย ทั้งๆ ที่เมื่อครู่ยังประทับจูบร้อนผ่าวราวไฟลวกกับเธออยู่หยกๆ
มีสาว ๆ ไม่กี่คนนักรอกที่จะมีโอกาสได้ล่วงรู้ถึงความร้อนแรงดุจเปลวเพลิง
แผดเผาที่ซ่อนอยู่ภายใต้เกราะน้ำแข็งของผู้ชายที่ชื่อ ฉอง เทอ คนนี้ เขา
เป็นหนุ่มรูปงามที่เข้าถึงได้ยากมากคนหนึ่ง แล้วก็ช่างเลือกมากเสียด้วย
เท่าที่รู้คู่ครองของเขาทุกคนถ้าไม่สวระดับนางแบบก็มักจะเป็นลูกคุณหนูผู้ดี
มีเงินแทบทั้งสิ้น แต่น่าแปลกนักที่เขาไม่เคยคบใครได้นานเกินสามเดือน
สักที แล้วส่วนใหญ่เขาก็มักจะเป็นฝ่ายขอบอกเลิกโดยไม่มีเหตุผลเสียด้วย

กิตติศัพท์เรื่องที่เขาใช้ผู้หญิงเปลืองยิ่งกว่าเปลี่ยนเสื้อผ้ามันโด่งดัง
เสียจนแคลร์เองอดมองเขาในแง่ร้ายไม่ได้ แต่ความคิดของเธอก็เปลี่ยนไป
เมื่อได้ลองคบหากับเขาจริงๆ จ๊ว็นเจียอาจจะไม่ใช่คนที่ช่างพูดช่างคุยหรือ
เอาอกเอาใจผู้หญิงนัก แต่เขาเป็นผู้ชายที่อ่อนโยนเหลือเชื่อและไม่ได้เป็น
เสือผู้หญิงดังคำเล่าลือเลยแม้แต่น้อย ผู้หญิงคนใดได้สัมผัสตัวตนของเขา
ย่อมตกหลุมรักเขาได้ไม่ยาก เธอเองยังหลงเขาหัวปักหัวปำตั้งแต่เริ่มคบหา
กันได้ไม่ถึงอาทิตย์ด้วยซ้ำ ที่สำคัญ...เรื่องบนเตียงของเขายิ่งสมบูรณ์แบบ
ไร้ที่ติอีกด้วย หล่อ รวย เซ็กซี่ครบเครื่องแบบนี้ ไม่จับเอาไว้มันก็โง่
เต็มทน

“ผมบอกให้คุณกลับไปก่อน ไม่ได้ยินหรือ”

น้ำเสียงของชายหนุ่มเข้มข้นเมื่อต้องเอ่ยซ้ำ แคลร์เผลอปากอย่างขัดใจ
แล้วยึดตัวขึ้นจูบแก้มเขาเบาๆ ก่อนจะก้าวขึ้นรถไปอย่างเสียไม่ได้ จ๊ว็นเจีย
ไม่แม้แต่จะหันไปเอ่ยลาแฟนสาวด้วยซ้ำ เขารีบสาวเท้ายาวๆ ไม่กี่ก้าวก็ถึง
ตัวคนตัวเล็กที่ยืนทำหน้าบึ้งราวเด็กน้อยแสนอาตไ้ใจ...ใช่...อาแต่ใจมาก
แล้วเขาก็บ้าที่หัวใจเธอไปจนหมดอย่างไม่ควรเสียด้วย

“ติกแล้วมาทำอะไรตรงนี้ ทำไมไม่นอน หือ” มือใหญ่ลูบพวงแก้มหนุ่ม
ที่เย็นเฉียบอย่างห้วงใย พยายามทำเหมือนว่าเมื่อครู่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่
แล้วก็ต้องใจหายวบเมื่อดวงตาคมซึ่งซ่อนขึ้นมองหน้าเขาอย่างตัดพ้อต่อว่า

จวินเจียเบือนหน้าไปทางอื่น พลังคลุมเครือแจ็กเกตห่มร่างของหญิงสาวอย่าง
นุ่มนวล “ใส่เสื้อบางแค่นี้เดี๋ยวก็ไม่สบายพอดี ยายเด็กดี”

“ทำไมไม่รับสาย” พุดพิชญาถามด้วยน้ำเสียงขุ่นเคืองเต็มที่

“ปิดเสียงไว้”

จวินเจียตอบสั้นเสียจนหญิงสาวแทบร้องกรี๊ด ริมฝีปากแดงอัมเม้ม
เข้าหากันแน่นจนเป็นเส้นตรง

“แล้วทำไมไม่โทร. กลับ” หญิงสาวยังไม่ยอมลดละ มือเล็กทั้งสอง
ข้างเอื้อมขึ้นไปซ่อนใบหน้าที่ของคนที่สูงกว่าให้หันมาสบตากันตรงๆ

“แบตหมด” จวินเจียหลบตาลงต่ำ เลี่ยงที่จะมองใบหน้าหวานที่
วนเวียนอยู่ในทุกห้วงความคิดคำนึงของตนเองอย่างยากลำบาก

“โกหก” พุดพิชญาหรีตอย่างเอาเรื่อง ปลายนิ้วเรียวยาวเล็กปาดรอย
ลิปสติกสีสดที่ยังติดอยู่บนแก้มขาวจัดของชายหนุ่มเต็มแรงราวกับโกรธกัน
มาลักร้อยปี “ปิดเครื่องหนีละไม่ว่า อย่าคิดว่าเพยเพยไม่รู้นะ”

“เหลวไหล ฉันจะปิดเครื่องหนีเธอทำไม หือ ยายเด็กประสา”
จวินเจียคว้ามือมนัมนัมนำเข้าไว้ก่อนที่พุดพิชญาจะฉกแก้มเขาจนถลอกปอกเปิก
ไปหมด “ไปนอนได้แล้วไป ฉันง่วงจะแย่แล้ว ตีไปเยอะด้วย”

ชายหนุ่มแกล้งหาวหວดๆ แล้วทำที่จะเดินหนีเข้าบ้านไป แต่พุด
พิชญาก็เดินเข้ามาขวางเอาไว้เสียก่อนอย่างรู้ทัน หญิงสาวเข่งปลายเท้า
ยัดตัวขึ้นจนปลายจมูกเล็กโด่งเกือบจกดกับปลายจมูกโด่งคมของเขา จวินเจีย
รู้สึกเหมือนหัวใจหยุดเต้นไปเสียเฉยๆ ช่วงขณะที่สาวน้อยตรงหน้าทำจมูก
พุดพิดเหมือนสุดกลืนอะไรบางอย่าง เปลือกตาบางที่ปิดสนิทและแผงขนตา
ยาวอนที่ทาบประทับไปกับผิวแก้มสีชมพูระเรื่อไปด้วยสีเลือดฝาดนั้นดู
เชื่อเชิญให้เขานาบริมฝีปากร้อนๆ ลงไปประทับจูบเหลือเกิน

ให้ตายเถอะ!

“เรด โคโรนา (Red Corona)...” พุดพิชญาพึมพำเสียงแผ่วแล้วทั้ง
น้ำหนักตัวลงบนฝ่าเท้าตามเดิม กลิ่นแบบนี้ต้องใช้แน่ๆ เรด โคโรนา เป็น

เครื่องดื่มที่จวันเจียโปรดปรานเป็นที่สุด เบียร์ยี่ห้อโคโรนาผสมกับน้ำเชื่อมทับทิมและบิบมะนาวใส่นิดหน่อย ถ้าอยากได้รสชาติแรงบาดคอนิดๆ อาจใส่วอดคาส้มลงไปด้วยก็ได้ “ดื่มเรด โคโรนา จะมาได้ยังไง คอแข็งอย่างอาเจียดื่มวอดคาเพียวๆ ยังเดินปร๋อเลยไม่ใช่หรือไง อย่าเอามาเป็นข้ออ้างที่จะไม่คุยกับเพย์เพย์นะ”

“ไม่ได้เอามาเป็นข้ออ้าง...” ฉลาด...เลือดพ่อแรงเหลือเกินแม่คุณ... จวันเจียกลอกตาขึ้นฟ้าอย่างเหนื่อยหน่าย มือหนาเสยเรือนผมดกดำของตนเองอย่างยุ่งยากใจ “ตึกขนาดนี้แล้วจะคุยอะไรอีก มีอะไรสำคัญนักหนาหรือไง หือ”

“มีสิ เรื่องผู้หญิงคนเมื่อกี้ไง” พุดพิชญากระซิบเสื้อแจ็กเก็ตสีขาวแนบตัวให้แน่นเข้าประหนึ่งจะบอกให้เขารู้เป็นนัยว่าเธอหวงแทนตั้งแต่เสื้อของเขาไปจนถึงตัวเขานั้นละ นัยน์ตาคมหวานทอประกายวูบวาบอย่างเกรี้ยวกราด “เลิกกับเขาซะ”

“เหตุผลล่ะ”

จวันเจียระบายลมหายใจยาว อีกแล้ว...แม่จอมป่วนมากมุนี่อีกแล้ว เขาคบผู้หญิงคนไหนเป็นได้บังคับให้เขาเลิกแบบนี้ทุกรายด้วยเหตุผลที่ไม่เคยซ้ำกันเลยสักครั้ง เผด็จการแล้วก็เอาแต่ใจเหมือนเงินหมิ่นไม่มีผิด นี่ถ้าโตกว่านี้อีกหน่อยคงปั่นหัวเขาเล่นสนุกเหมือนคนเป็นพ่อแน่

“เพย์เพย์ไม่ชอบผู้หญิงฝรั่งผมบลอนด์ อาเจียหาแฟนที่เป็นคนเอเชียดีกว่า”

“คราวที่แล้วฉันก็คบสาวไทย เธอก็บอกไม่ชอบ” ชายหนุ่มกอดอกแล้วเอียงคอมองดวงหน้าหวานละมุนที่ล้อมกรอบด้วยเรือนผมสลวยอย่างระอาใจ “ตกลงจะอย่างไรกันแน่”

“ก็ย้ายผู้หญิงไทยนั่นคิดจะจับอาเจียนี้ ไม่จริงใจสักนิด”

พุดพิชญานึกถึงผู้หญิงสวยจัดคนนั้นแล้วให้หงุดหงิดยิ่งนัก คนที่อ้างตัวว่าเป็นลูกสาวท่านเอกอัครราชทูตประจำประเทศอะไรสักประเทศนี่ละ

เจ้าหล่อนดูจะเป็นคนโปรดของจวินเจี้ยทีเดียวนะ เพราะมีใบหน้าละม้ายคล้ายมารดาของเธอพอควร ผิดกันที่แม่คุณพยายามทำตัวเรียบร้อยเพื่อให้สมกับเป็นนักเรียนปารีสทุกกระเบียดนิ้ว เธอจำได้ว่าอาละวาดอยู่ครึ่งสองครึ่ง จวินเจี้ยก็ยอมเลิกรากับผู้หญิงคนนั้นอย่างง่ายดายไม่ต่างจากรายอื่นๆ ง่าย...เสียเงินหมื่นหมื่นยังอดแซวไม่ได้ว่าตัวเธอนั้น...ต่อให้หน้าเหมือนอย่างไรก็สู้ตัวจริงไม่ได้ พุดพิชญาไม่เข้าใจสิ่งที่บิดาพูดนัก แต่ประโยคคำถามนั้นทำเอาจวินเจี้ยนั่งเงิบไปหลายวัน หญิงสาวจึงเดาเอาเองว่าสเปกของคู่ปกครองกึ่งทาสในเรือนเบี้ยของเธอคงจะเป็นผู้หญิงที่ละม้ายคล้ายบัวชูชานั่นเอง สวย น่ารักอ่อนหวาน แบบที่...เธอเป็นไม่ได้...และนั่นทำให้เธอรู้สึกโกรธเกรี้ยวยิ่งนัก โกรธ...ที่ตนเองไม่ใช่ผู้หญิงแบบที่เขาคงจะชายตาแล โกรธ...ที่เขามักจะมองข้ามเธอไปเสมอเพียงเพราะเธอเป็นเด็ก!

“เหตุผลเงี้ยแบบเด็กๆ ทั้งนั้น เธอเนี่ยมันเด็กชะมัด”

จวินเจี้ยสายหน้าแล้วเดินผละหนิไปอีกทาง พุดพิชญาคงไม่รู้หรอกว่าเขาต้องลำบากขนาดไหนที่จะหาผู้หญิงที่ถูกใจสักคน...ผู้หญิงที่มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะลบเลือนภาพของเธอไปจากหัวใจของเขาแม้เพียงชั่วขณะก็ยังดี ในช่วงสามปีที่ผ่านมานะ ถ้าเขาไม่ชวนขวยคบกกับคนที่มียุหน้าตาละม้ายคล้ายพุดพิชญา เขาก็จะควงคนที่มียุลักษณะแตกต่างจากแม่นะสาวน้อยจอมยุ่งโดยสิ้นเชิงไปเสียเลย แต่ไม่ว่าเขาจะทอดผู้หญิงคนไหนหรืออยู่กับใคร ภาพดวงหน้าสวยหวานดุจเทพธิดาก็มักจะผุดวบบนขึ้นมาในหัวใจคล้ายกับจะย้ำเตือนให้รู้ว่าทั้งชีวิตนี้คงจะไม่มีหญิงสาวคนใดมาแทนที่เธอได้...ไม่มีวัน

“คำก็เด็ก สองคำก็เด็ก เลิกเรียกว่าเด็กสักทีได้ไหม เพ้ยเพ้ยอายุสิบแปดแล้วนะ”

ร่างเล็กบางเดินมาขวางหน้าเขาเอาไว้ก่อนจะเดินขึ้นบันไดตึก ดวงหน้างามเชิดขึ้นอย่างถือดีติดจะรั้นนิดๆ ไม่ผิดจากผู้เป็นบิดาแม้แต่น้อย จวินเจี้ยถอนใจ นี่ถ้ามีประกวดพ่อลูกคู่เหมือนละก็เงินหมื่นและเงินเพี้ยเพี้ย

คงชนะเลิศกวาดเรียบทุกรางวัลเป็นแน่ ดื้อดิ่งและจะไม่หยุดจนกว่าจะได้
สิ่งที่ตนต้องการ!

“ยายตัวยุ่งเอ๊ย ไปหย่ามซะก่อนแล้วค่อยมาบอกว่าตัวเองไม่ใช่เด็ก
เท่อ...”

ชายหนุ่มแยกเขี้ยว เริ่มหงุดหงิดที่จะต้องมาต่อปากต่อคำกับ
พุดพิชญาตอนตีสองเต็มทน แต่มือเล็กๆ ก็ยังตามมาถึงรั้วท่อนแขนเกร่ง
ของเขาเอาไว้อย่างไม่ยอมมละละ หญิงสาวก้าวขึ้นไปยืนบนบันได ใบหน้า
กระจำงใสแดงจัดด้วยความโกรธ

“เพ่ยเพ่ยไม่ใช่เด็ก ถอนคำพูดเดี๋ยวนี้”

“นี่มันตึกแล้วนะเพ่ยเพ่ย จะอาละวาดอะไรก็เอาไว้พรงนี้ได้ไหม”
จวินเจียอยากจะทำตาย รู้อย่างนี้เขาตัดสินใจกระโดดขึ้นรถของแม่สาวผม
บลอนด์แล้วกลับไปนอนค้ำกับเจ้าหล่อนเสียดีกว่า ชายหนุ่มเสียผมไปด้าน
หลังแรงๆ อย่างหงุดหงิดใจ ตึกป่านนี้แล้วจะหนีแม่คุณไปไหนได้กันเล่า
สภาพนัยน์ตาของเขาก็ไม่อำนวยให้ขับรถตอนกลางคืนเสียด้วย งานนี้ได้
หุซนาแน่ๆ

“ไม่ได้!” พุดพิชญาร้องเสียงดัง ดวงหน้าหวานอง้งา เธอรู้ว่าถ้ารอ
จนถึงพรงนี้จวินเจียต้องหนีหายไปไม่ยอมคุยกับเธออยู่ดี ผลเอ๋ย จะดอดไป
ค้ำกับยายผู้หญิงที่ชื่อเคลร์นั่นด้วย และนั่นคือสิ่งที่เธอยอมไม่ได้เป็นอัน
ขาด!

“งอแงแบบนี้จะไม่ให้เรียกว่าเด็กได้ยังไง ฉันไม่มีเวลามานั่งฟังเรื่อง
ไร้สาระแบบนี้หรอกนะ ง่วงแล้ว...”

เสียงท้ายประโยคมันวนหายกลับเข้าไปในลำคอทันทีที่ร่างระหงที่ยืน
อยู่บนบันไดชั้นที่สูงกว่าโน้มตัวลงมากดจูบลงบนริมฝีปากของเขาแบบ
แน่น...จูบที่แสนอ่อนหัด ไม่ลึกซึ้งหรือชวนวาบหวามใดๆ เป็นแค่เพียงการ
ประกบริมฝีปากแตะกันเอาไว้เฉยๆ เหมือนเด็กวัยรุ่นที่เพิ่งรู้ว่านมจูบแรก
ทำกัน ทว่ากลับทำให้หัวใจของจวินเจียเต้นรัวแรงเสียจนอกซ้ายปวดแปลบ

นัยน์ตายาวเรียวที่เบิกกว้างอย่างตื่นตะลึงในตอนแรกหลุบลงมองดวงหน้าสวยที่แดงจัดอย่างสับสน กลิ่นของครีมอาบน้ำกลิ่นกุหลาบที่ลอยอวลอยู่รอบๆ ภายสาวที่อารมณ์ที่เขาพยายามข่มกั้นเอาไว้จนแตกกระเจิง มือทั้งสองข้างผลอยยกขึ้นไปเกาะเกี่ยวเอวคอดกึ่งตัวของหญิงสาวอย่างลืမ်ตัว

“เพ่ยเพ่ยไม่ใช่เด็ก อะไรที่อาเจียทำ เพ่ยเพ่ยก็ทำได้”

เสียงหวานที่เล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากอ้อมเต็มนั้นลั่นระริกพอกๆ กับเนื้อตัวของเธอ พวงแก้มทั้งสองข้างขับสีเลือดจนแดงระเรื่ออย่างเขินอาย เมื่อเห็นสายตาของชายหนุ่มที่มองกลับมา นัยน์ตาสีดำสนิทราวนิลเนื้อติดูเข้มลึกและเต็มไปด้วยแรงปรารถนาอย่างที่พุดพิชญาไม่เคยเห็นมาก่อน และมันทำให้เธอรู้สึกหวาดหวั่นอย่างประหลาด

“แบบนี้ละ ฉันถึงได้บอกว่าเธอเด็ก...” จวบเจียคราวเสียงพรว่ ลัมผัสนุ่มหยุ่นของเรียวปากเมื่อครู่แผดเผาเสียจนพิวส์อารมณ์ของเขาขาดฝั่ง สองมือรี้งเอวเล็กบางของหญิงสาวเข้าแนบชิดกายแกร่ง ลมหายใจร้อนผ่าวที่เป่ารดผิวแก้มเนียนใสนั้นกรุ่นกลิ่นของแอลกอฮอล์อ่อนๆ พาเอาหัวใจของสาวน้อยเต้นตึกตักอย่างตื่นตกใจ “ทำอะไรไม่เคยคิดหน้าคิดหลัง ไม่เคยคิดถึงผลที่จะตามมา...”

ใช่...แล้วก็ไม่เคยคิดถึงใจของเขาเลย...แม่ตัวยุ่งเอ๊ย...

“อาเจีย...”

พุดพิชญาพูดได้เพียงเท่านั้นแล้วก็ต้องเงิบเสียงลง เมื่อริมฝีปากหยักไค้ได้รูปแตะลงมาบนเรียวปากของเธออย่างแผ่วเบา อ่อนหวาน...และนุ่มนวลดุจกำลังลากไล้ขนนกยุงอย่างเย้ายวน

“ผู้ใหญ่เขาจูบกัันแบบนี้เพ่ยเพ่ย...แบบนี้...”

ชายหนุ่มพึมพำชิดกลิบบากนุ่มละมุนของสาวน้อยราวกับกำลังละเมอหวาน...นั่นคือคำแรกที่ผุดขึ้นมาในห้วงความคิดขณะที่ปลายลิ้นแตะเข้ากับริมฝีปากล่างที่แสนเย้ายวนของหญิงสาว หวานช่านลิ้น...เหมือนหยาดน้ำผึ้งอุ่นๆ ที่กระตุ้นเร้าให้จวบเจียต้องแทรกเรียวลิ้นร้อนระอุเข้าไปตีมด้าซ้ำแล้ว

ข้าเล่าอย่างไม่รู้ลืม พุดพิชญาหนึ่งอึ้งตะลึงค้างไปราวๆ สามสิบวินาทีขณะที่รับรู้ได้ถึงสัมผัสอ่อนโยนที่ขบเข้มนุ่มริมฝีปากกลางของเธออย่างดูดีมีค่าและค่อยๆ ทวีความหนักหน่วงขึ้นเรื่อยๆ ตามแรงอารมณ์ของชายหนุ่ม สองแขนแกร่งของเขาโอบรัดกายเธอเอาไว้แน่นจนแทบจมหายไปในแสงออกกว้าง

รสชื่นนิตๆ ของเบียร์ผสมไซรัปทับทิมและมะนาวที่แทรกเข้ามาในโพรงปากพร้อมกับการรูกล้ำอย่างมีชั้นเชิงนั้นทำเอาหญิงสาวแทบเข่าอ่อนไม่รู้ว่าตัวเองเมาอะไรมากกว่ากัน ระหว่างเรด โคโรนา กับจูบร้อนแรงที่ทำเอาทะเลทรายกลายเป็นขั้วโลกเหนือของเขา เวลาที่จูบกัน...เธอควรจะหลับตาใช่ไหม...แต่...แต่ดวงตาเจ้ากรรมกลับเอาแต่จ้องมองเปลือกตาที่ปิดสนิทของคนตรงหน้าอย่างลึมดัว เธอไม่เคยเห็นแพขนตายาวที่เรียงตัวไปตามแนวเส้นของเปลือกตาของจวินเจียในระยะใกล้ขนาดนี้มาก่อน ไกล...เสียจนหัวใจของเธอสั่นระรัวด้วยความตื่นเต้น พุดพิชญาพยายามสุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วหลับตาลงช้าๆ เมื่อจูบของเขาเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นดูดดื่มและเรียกร้องขึ้นทุกวินาที

“เพ่ย์เพ่ย์...เพ่ย์เพ่ย์...”

จวินเจียคราวเสียงต่ำอยู่ในลำคอ เรียวปากอวบอ้อมที่ขยับจูบตอบอย่างไม่ประสาและมือเล็กที่ป้ายสะเปะสะปะไปทั่วแผ่นหลังกว้างของเธอประหนึ่งเด็กน้อยกำลังร้องหาที่พึ่งนั้นทำเอาเขาแทบคลั่งจนเปลือยเพิ่มแรงกดลงไปบนกลีบปากบอบบางเทียมดอกไม้ไม้แรกแย้มอย่างหิวกระหาย กลืนกายหอมกรุ่นและเนื้อตัวนุ่มนิ่มราวฟองเบียร์รสละมุนปลุกสัญชาตญาณดิบที่ซุกซ่อนอยู่ในตัวให้ตื่นขึ้นอย่างไม่อาจสะกดเอาไว้ได้อีกต่อไป เขา...ก้าวข้ามเส้นเขตแดนที่ขีดกันระหว่างคำว่า ‘พี่ชาย’ ไปเป็น ‘ผู้ชาย’ เสียแล้ว และรู้ดีว่าไม่มีวันที่จะย้อนกลับไปเป็นเพียง ‘ผู้ปกครองจำเริญ’ เหมือนเก่าได้อีก ในเมื่อหัวใจมันร่ำร้องก็ก้องจนกายสั่นสะเทือนไปหมดว่าเขารักเธอ...รักมากเหลือเกิน...

ชายหนุ่มชาวบไปทั้งตัวเมื่อประจักษ์ถึงความรู้สึกอ่อนหวานที่ก่อตัว

ขึ้นในเบื้องลึกของหัวใจมาเนิ่นนาน...

ความรู้สึกน่าละอายที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นได้กับสาวน้อยที่เขาเฝ้า
ทะนุถนอมกลม่อมเกลี้ยงมากับมือ

ความรู้สึกที่...เพ่งแจ่มชัดเมื่อสามปีก่อนนี้เอง...

ในตอนนั้นเขาเพิ่งจะรับตำแหน่งรักษาการประธานกรรมการบริหาร
บริษัทแทนเงินหมิงใหม่ ๆ เนื่องจากช่วงหลังเจ้านายจอมอารมณ์ดีสุดของ
เขามักจะเก็บตัววาดภาพจนแทบจะไม่ยอมก้าวออกจากสตูดิโอไปไหน เขา
จึงถูกแมวดำยัดเยียดหน้าที่บริหารบริษัทลา เฟ มาให้หน้าตาเฉย แถมยัง
ต้องคอยจัดการสะสางเรื่องของแก๊งไปหูในฐานะมือขวาของเงินหมิงร่วมกับ
เงินเปียว ผู้เป็นทั้งรองหัวหน้าแก๊งไปหูและญาติของเงินหมิงอีกต่างหาก

การควมสองตำแหน่งเช่นนั้นทำให้เขาต้องเดินทางไปไทย ฮองกง และ
ประเทศในแถบยุโรปบ่อยครั้ง บางครั้งก็ไม่ได้กลับมาปารีสนานนับเดือน
ทำให้ช่วงนั้นเขาไม่ได้พบหน้าพุดพิชญาบ่อยนัก ครั้งที่นานที่สุดก็คงจะเป็น
ช่วงใกล้ๆ วันเกิดครบรอบอายุสิบห้าปีของพุดพิชญานั่นเอง เป็นครั้งที่เขา
ต้องไปเคลียร์เรื่องของการจัดงานแฟชั่นวีคและสินค้าคอลเล็กชันใหม่ของลา
เฟ ที่เมืองไทยเกือบๆ หกเดือน แลละว่าเขาต้องกระหืดกระหอบกลับมา
ปารีสให้ทันงานวันเกิดของหนูน้อยผมเปียของเขาให้ได้ จวินเจ็ยเลือกซื้อ
ลิปสติกสีหวานคอลเล็กชันพิเศษที่ผลิตจำนวนจำกัดเพียง ๑,๐๐๐ แท่ง
ทั่วโลกมาเป็นของขวัญให้เธอ เพราะจำได้ว่าเจ้าตัวเคยบ่นหนักบ่นหนาว่าอยาก
ได้ เขาจึงต้องซื้อให้เพื่อตัดรำคาญไม่ให้เจ้าตัวแสบมาเข้าซี้กับเขาอีก แต่การ
ที่ได้กลับมาพบหน้าพุดพิชญาอีกครั้งในวันนั้นกลับเปลี่ยนความรู้สึกของเขา
ที่มีต่อเธอไปตลอดกาล

จวินเจ็ยยังจำได้ดีถึงวินาทีแรกที่เขาก้าวเข้าไปในห้องโถงจัดเลี้ยงของ
ตึกสี่ใบที่เคลาล่าไปด้วยแขกเหรื่อ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพื่อนฝูงของพุดพิชญา
และเพื่อนของครอบครัวที่สนิทสนมกันเป็นการส่วนตัว วินาทีที่กวาดตาไป
สะดุดเข้ากับดวงหน้าอ่อนเยาว์และงดงามราวภาพฝันเข้า หัวใจของชายหนุ่ม

กระตุกดูบ เมื่อเรียวกปากแดงอ้มคูนั่นค่อยๆ แยมออกเป็นรอยยิ้มหวานดังกลีบกุหลาบยามแรกแย้มต้องแสงตะวัน เมื่อปากยิ้มมันย่นตาคุ้งามหยาดยิ้มของเธอก็ยิ้มตามไปด้วย

นางฟ้า...นี่มันนางฟ้าชัดๆ...

ชายหนุ่มต้องกะพริบตาถี่ๆ อยู่ราวนาทีหนึ่งเพื่อให้แน่ใจว่าคนตรงหน้าไม่ได้เป็นเพียงภาพมายาที่เกิดขึ้นจากจินตนาการเพื่อเจ้อของเขาเอง ร่างบอบบางในชุดสีเหลืองสดตัดกับผิวขาวจัดดูจ้านมที่ตรงดิ่งเข้าโถมกอดเขา ทั้งตัวอย่างสนิทสนมนั้นทำเอาเขาอึ้งจนพูดไม่ออก ตราบจนเมื่อนางฟ้าตัวน้อยๆ ตรงหน้าเรียกชื่อเขานั้นละ เขาถึงได้รู้ว่าเธอคือเพี้ยเพี้ยของเขา... เพี้ยเพี้ยที่เปลี่ยนไปจากความทรงจำราวกับเป็นคนละคน เธอไม่ใช่หนูน้อยผมเปียหน้าตาน่ารักที่มีรูปร่างผอมแก้งก้างอีกต่อไปแล้ว แต่เป็นสาวน้อยที่สวยงามสะพรั่งเกือบจะเป็นสาวเต็มตัวด้วยใบหน้าของเทพธิดาและเรือนร่างบอบบางทว่าอ้อมเอิบและเปล่งปลั่งเกินตัว เขาไม่นึกเลยว่าไม่ได้พบกันเพียงหกเดือน หนูน้อยจะเติบโตเป็นสาวน้อยได้อย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้

และวันนั้น...เป็นวันที่เขาตกหลุมรักหัวปักหัวป่ออย่างไม่เคยเป็นมาก่อน...

จวินเจียหอบหายใจแรงเมื่อนึกถึงภาพมือเล็กเรียวกที่กำลังทาลิปสติกสีหวานที่เขาซื้อเป็นของขวัญให้เธอไปตามแนวหยักโค้งของเรียวกคุ้งามให้ตายเถอะ...เขาอยากเป็นลิปสติกนั้นซะหมด กลีบปากนุ่มๆ ของเธอก่อให้เกิดแรงปรารถนามืดดำขึ้นในหัวใจของเขา แรงปรารถนาที่จะกอดเธอเอาไว้แล้วบดขยี้ริมฝีปากนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าให้แดงซ้ำเพื่อประกาศว่าเธอเป็นของเขา...ของเขาแต่เพียงผู้เดียว!

วูบนั้นเองที่ชายหนุ่มรู้สึกตกใจกับความคิดสปรกของตนเอง ทั้งตกใจและละอายเหลือแสนที่กล้าเอาความคิดต่ำช้าเช่นนั้นไปแปดเปื้อนสาวน้อยคนสำคัญ เธออายุยังน้อย เป็นถึงคุณหนูตระกูลเงินที่ทรงอิทธิพลที่สุดในวงธุรกิจแฟชั่นและความงามในแถบเอเชียและยุโรป เธอยังมีอนาคต

อันยาวไกลรออยู่เบื้องหน้า ส่วนเขา...เป็นเพียงเด็กกำพร้าจากย่านเสื่อมโทรมของมณฑลมาตร์ที่เงินหมิงยื่นมือเข้าช่วยเหลืออุปการะชุบเลี้ยงจนมีทุกวันนี้ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็ไม่มื่ออะไรคู่ควรกับเธอแม่แต่น้อย อายุหรือก็มากกว่าไม่รู้ตั้งเท่าไรแล้ว ไหนจะชาติกำเนิดอันต่ำต้อยของตนเองอีก เขาจึงพยายามตั้งใจและเก็บกดความรู้สึกนั้นลงไปให้ลึกที่สุดอย่างยากเย็น แต่ยิ่งนานวันความรู้สึกอ่อนหวานที่มีต่อเธอก็ยิ่งพอกพูนและอัดแน่นอยู่ในหัวใจจนแทบระเบิด...ไม่สิ...มันระเบิดอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว และรุนแรงเสียจนเขาเองก็ยังกลัว

“อาเจีย...เจ็บ...เพ่ยเพ่ยเจ็บ...”

น้ำเสียงอู้อี้ที่ควรควรขดริมฝีปากตึงรั้งจวบจนเลี้ยวออกจากภวังค์แห่งห้วงอารมณ์ดิบแทบจะในทันที แต่กว่าที่เขาจะตัดใจผลจากริมฝีปากอิมเต็มตรงหน้าได้ก็ใช้เวลาเกือบนาทีเศษ ชายหนุ่มหายใจหอบ พยายามควบคุมอุณหภูมิในกายที่เดือดพล่านของตนให้เป็นปกติ เขาก็มองมองร่างน้อยที่อ่อนปวกเปียกอยู่ในวงแขนแล้วให้ตกใจในการกระทำของตนเองยิ่งนัก ไม่แปลกแม้แต่น้อยที่พุดพิชญาจะร้องว่าเจ็บ ร่างเล็กของเธอถูกเขาดันไปจนแผ่นหลังบอบบางกดอยู่กับกำแพงตึกที่เย็นเฉียบโดยมีร่างใหญ่โตของเขากดทับอยู่อีกชั้นหนึ่ง ดวงหน้าเล็กเรียวแดงจัดคล้ายถูกรุมเร้าด้วยพิษใช้ริมฝีปากนุ่มบวมจ่อและแดงช้ำอย่างเห็นได้ชัดจากแรงเสียดสีและขบเม้มอย่างขาดสติของเขา และสิ่งที่ทำให้เขารู้สึกเหมือนผืนดินใต้เท้ากำลังถล่มทลายไปเสียเดี๋ยวนั้นก็คือดวงตาของเธอ...ดวงตาคู๋งามที่เต็นระริกเหมือนลูกกวาดน้อยที่กำลังตื่นตกใจ

“เพ่ยเพ่ย...จั้น...” จวินเจียถอยหลังออกห่างจากหญิงสาวอย่างรู้สึกผิดที่สุดในชีวิต นี่...เขาทำอะไรลงไป นี่เขาทำลายเขตแดนที่ตนเพียรสร้างขึ้นทางกั้นระหว่างเขากับเธออย่างง่ายตายเพียงแค่มดเด็กดื้อนี้จูบเขาเบาๆ แค่นั้นเองหรือ...บ้าไปแล้ว...

อาเจีย แกมันบ้า!

พุตพิชฌาเงยหน้าขึ้นมองใบหน้าที่เหมือนกับจะขาดใจตายไปเสียตรงนั้นของจวินเจียด้วยความรู้สึกสับสน ในตอนแรกที่เธอโผล่เข้ามา เธอเพียงแค่อีกอร์ธและอยากเอาชนะเขาเท่านั้น เอาชนะทั้งชายหนุ่มที่ชอบมองเธอเป็นเด็กๆ และยายผู้หญิงที่ชื่อเคลร์นั้น...ไม่สิ เธอโกรธผู้หญิงทุกคนนั้นละ ผู้หญิงทุกคนที่ได้จูบกับอาเจียของเธอโดยที่เธอได้แต่ยืนดูเฉยๆ เธอถึงได้ทำอะไรบ้าๆ แบบนั้นลงไปโดยไม่ทันยั้งคิด พุตพิชฌาคิดว่าอย่างมากก็แค่ถูกพ่อคนใจหินเอ็ดเอาเช่นทุกที ไม่นึกเลยว่าเขาจะลงโทษเธอด้วยจูบที่ดุเดือดและร้อนแรงแทบละลายแบบนี้...จูบที่เกิดขึ้นกับคนที่เธอ...ฝันอยากให้เป็นเจ้าของจูบแรกเสมอมา...และมันก็ทำให้หัวใจของหญิงสาวพองโตคับอก...จวินเจียจูบเธอ...จูบเธอจริงๆ แล้วเธอก็ไม่ได้ฝันไปด้วย

“จวิน...” จวินเจียรู้สึกเหมือนทำเสียงของตนเองหล่นหายที่ไหนสักแห่ง ยิ่งเมื่อได้เห็นแววตาที่เต็มไปด้วยคำถามของพุตพิชฌาด้วยแล้ว เขาก็รู้สึกเหมือนมีก้อนอะไรแข็งๆ มาจากอยู่ที่คอหอยจนพูดไม่ออก อยาว่าแต่เธอสงสัยเลยว่าเขาทำแบบนี้กับเธอทำไม เขาเองยังสงสัยเลยว่าผีทำซาตานตัวไหนเข้าสิงให้เขาพุ่งเข้าลงลิ้มชิมรสหวานล้ำของเธออย่างบ้าเถื่อนเช่นนั้นจริงอยู่ว่าจอมเจ้าเล่ห์ร้ายกาจอย่างพุตพิชฌาอาจจะห่างไกลกับคำว่าอ่อนไหวไร้เดียงสาหลายเท่าตัว แต่เธอก็ยังเป็นเพียงสาวน้อยวัยสิบแปดปี ยังเด็กเกินกว่าที่เขาจะเอาเปรียบเธอแบบนี้ “เรื่องเมื่อกี้...ลิ้มมันซะ เข้าใจไหม...”

ประโยคที่จวินเจียเพิ่งเค้นออกมาจากลำคอทำให้พุตพิชฌารู้สึกเหมือนถูกฟ้าผ่าลงกลางใจ ขอบตาทั้งสองข้างร้อนผ่าวขณะซ้อนขึ้นมองใบหน้าที่หล่อเหลาของเขา...นั่นไม่ใช่ประโยคที่เธอคาดหวังจะได้ยินหลังจากเขาอมจูบแรกที่แสนร้อนแรงให้เธอแบบนี้ สีหน้าและแววตาที่เหมือนกับกลืนไม่เข้าคายไม่ออกของคนตรงหน้าทำเอาคนตัวเล็กแม้ริมฝีปากแน่นอย่าน้อยใจ จูบกับเธอ...มันแยขนาดนั้นเลยหรือไง ทำหน้าเหมือนปลาสำลักน้ำแบบนั้น เพราะเธอจูบไม่เป็นหรือเพราะเธอไม่ใช่ยายผมทองที่ชื่อเคลร์นั้นกันแน่

“ไม่ลืม...เพ่ยเพ่ยจะไม่ลืม...” พุดพิชฌาน้ำตาคลอ ร้างเล็กลั่นเทาจน จี๊ว๊นเจี้ยใจหาย “ถ้าจะให้ลืม...แล้วมาจูบเพ่ยเพ่ยทำไม...”

คำว่า ‘จูบ’ ที่ล่อตอออกมาจากริมฝีปากอ้อมทำเอาจี๊ว๊นเจี้ยทำหน้าไม่ถูก เขาเอื้อมมือไปแตะพวงแก้มนุ่มนวลของหญิงสาวอย่างเงอะๆ งะๆ แบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ความเยือกเย็นอันเป็นบุคลิกลักษณะเฉพาะตัวของเขา หายวับไปกับดวงตาที่ฉายแววตัดพ้อต่อว่าของพุดพิชฌาจนลั่น

“เพ่ยเพ่ย...” ชายหนุ่มพุดไม่ออก รู้สึกเหมือนถูกดวงตากุ้งงุมของเธอ ไล่ต้อนเสียนงุม “ฉันขอโทษ...ขอโทษที่ทำแบบนั้น...ฉัน...”

ยังพุดไม่ทันจบประโยคสาวน้อยตรงหน้าเขาก็ปล่อยน้ำตาให้ไหลลง มาอาบแก้ม จี๊ว๊นเจี้ยผวาเข้าไปกอดร่างบอบบางเอาไว้แน่นอย่างปลอบ ประโลม มือใหญ่กดศีรษะเล็กที่ปกคลุมไปด้วยเรือนผมสลวยแนบไปกับ แผงอกกว้างแบบที่เคยทำเป็นประจำเวลาที่พุดพิชฌาหกล้มร้องไห้ตอนเด็กๆ จะผิดกันก็แต่เขาไม่กล้ำกึ่งลงหอมแก้มเธอเหมือนตอนที่เธออายุสิบขวบ ด้วยกลัวว่าจะเผลอทำอะไรบ้าๆ กับเธออีก

“จะบอกว่าไม่ได้ตั้งใจใช่ไหม...”

มือเล็กทุบต้นแขนของชายหนุ่มเต็มแรง หญิงสาวดันตัวออกห่างจาก แผงอกกว้างนิดหนึ่ง ดวงหน้าสวยแฉ่งนงเงยขึ้นมองจี๊ว๊นเจี้ยอย่างรอคอย คำตอบ นัยน์ตาหวานซึ่งที่เด่นระริกอย่างน่าสงสารทำเอาเขายังรู้สึกผิดไป กันใหญ่

“ไม่ใช่...” จี๊ว๊นเจี้ยอีกอึก เขาจะบอกเธอได้อย่างไรว่าในตอนแรกก็ ไม่ได้ตั้งใจที่จะจูบหรอก แต่พอได้สัมผัสริมฝีปากนุ่มหยุ่นของเธอไปแล้ว เขาก็ตั้งใจสุดๆ ที่จะชิมรสหวานพิสุทธิ์ของเธออย่างเต็มที่ และถ้าเธอไม่ร้อง ประท้วงออกมาเสียก่อน ปีศาจร้ายในตัวเขาก็อาจ...จะสั่งการให้เขา ‘ชิม’ และ ‘กลืนกิน’ เธอทั้งตัวไปแล้วก็เป็นได้

“ถ้าอย่างนั้นก็ตั้งใจจูบไหม...”

ประกายวิบวับในดวงตาที่พร่างพรายไปด้วยหยาดน้ำใสๆ นั้นทำให้

ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นหมาป่าที่กำลังถูกลูกแมวน้อยไล่ต้อนให้ จนมุมอย่างน่าประหลาด ถ้าเขาตอบว่าตั้งใจ แม่ตัวงูก็คงจะถามอีกว่าทำไมถึงตั้งใจ แล้วก็จะไม่หยุดจนกว่าจะกดดันให้เขาตอบอีกสารพัดราวกับกำลังเล่นเกมยี่สิบคำถามเพื่อให้ได้คำตอบที่ตนพึงใจ แต่ถ้าเธอรู้ถึงความรู้สึกที่ซ่อนเร้นของเขาเข้า...คงยิ่งกระอักกระอ่วนกว่านี้เป็นร้อยเท่าแน่ๆ แค่นี้เขาก็รู้สึกเหมือนจะมองหน้ากันไม่ติดอยู่แล้ว

“เอาเป็นว่าฉันขอโทษจริงๆ ก็แล้วกันนะเพ่ยเพ่ย ฉันสัญญาว่าจะไม่ทำแบบนี้อีก” จ๊ว้นเจี้ยตัดบททีเดียว เขาทอดเสียงอย่างอ่อนโยนพลางทัดเส้นผมสลวยของคนตรงหน้าไปไว้หลังใบหูเล็กซ้าๆ

พุดพิชฌามองตามปลายนิ้วเรียวของเขาแล้วขบริมฝีปากเบาๆ กิริยาอ่อนหวานแบบนี้เป็นสิ่งที่เขาชอบทำเสมอยามปลอบประโลมเธอไม่ให้ร้องไห้ และมันก็ได้ผลแทบทุกครั้งเสียด้วย แต่...เธอไม่ใช่เด็กน้อยลิบขวบที่แสนไร้เดียงสาอีกต่อไปแล้ว และไม่ได้ต้องการคำปลอบขวัญหลังถูกเขาจูบด้วย... ในเมื่อจูบเธอแล้วก็อย่าหวังว่าต่อไปจะได้ไปจูบใครอีกเลย โดยเฉพาะยายผมทองนั่น!

“ไม่เชื่อ อาเจี้ยไม่เคยรักษาสัญญา...อาเจี้ยไม่เคยรักษาสัญญา กับเพ่ยเพ่ยเลย เตี่ยวอาเจี้ยก็รังแกเพ่ยเพ่ยอีก...”

พุดพิชฌาทำหน้าแบ่ น้ำตาที่ดูจะเหือดแห้งไปกลับไหลเอ่อออกมาอีกครั้งราวส่งได้

ชายหนุ่มสะอึก ‘รังแก’ อย่างนั้นหรือ...ฟังแล้วให้ความรู้สึกเหมือนเขาเป็นตาแก่หัวงูที่คิดจะหลอกเขมือบเด็กสาวๆ อย่างไรก็ไม่รู้ ให้ตายเถอะแต่จะเถียงก็เถียงไม่ออก ก็เขา...รังแกเธอจริงๆ นี่ แถม...รังแกแล้วยังอยากรังแกอีกอย่างไม่มีที่สิ้นสุดเสียด้วย

“ทำไมพุดแบบนี้ ฉันเคยผิดสัญญากับเธอที่ไหนกัน”

จ๊ว้นเจี้ยเกลี้ยปลายนิ้วปาดน้ำตาจากแพขนตาอนยาวอย่างละล้าละล้ง ที่จริงเขาไม่ใช่ผู้ชายประเภทใจอ่อนแพ้น้ำตาของผู้หญิงสักนิด แต่พอ

เป็นน้ำตาของพุตพิชญาเขากลับรู้สึกเจ็บปวดแทบขาดใจ ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาน้ำตาของเธอเป็นเหมือนแรคริปโตไนต์ที่ทำให้ซูเปอร์แมนที่ไม่เคยแพ้พ่ายใครอย่างเขอ่อนแรง ยอมคุกเข่าสยบอยู่แทบเท้าเธอเสมอ เขาไม่เคยไถ่หรืไคร่ที่ทำให้สาวน้อยคนสำคัญของเขต้องร้องไห้มีน้ำตา แต่เนี้...เป็นตัวเขาเอง...แล้วเขาจะให้ภัยตนเองได้อย่างไร

“ก็...อาเจียเคยสัญญาว่าเพยเพยจะเป็นคนสำคัญที่สุด เพยเพยจะมาก่อนทุกเรื่อง แต่เดี๋ยวนี้อาเจียไม่สนใจเพยเพยเลย ไทร. ไปก็ไม่ค่อยยอมรับสาย อาเจียเห็นคนอื่นสำคัญกว่าเพยเพย...”

พุตพิชญาพุตไปก็กำหนดหุบแผงอกหนาหนั้นของจ๊ว้นเจี้ยดังต๊ับต๊ับไปด้วย ชายหนุ่มรวบหญิงสาวเข้ามากอดเอาไว้แน่น แต่แม่ตัวน้อยก็ยังหุบแผ่นหลังของเธอไม่หยุด

“เพยเพยมาก่อนทุกเรื่องนั่นละ”

จ๊ว้นเจี้ยกดคางลงบนกระหม่อมบางอย่างเอาใจอีกฝ่าย ทำไมเขาจะจำไม่ได้ว่าเคยสัญญาอะไรไว้ แต่นั่น...มันเป็นสัญญาเมื่อครั้งที่พุตพิชญาอายุแปดขวบ ตอนที่เธอยังเป็นเพียงเด็กน้อยน่ารักที่เขาสามารถกอดรัดเธอไว้แนบอกรได้โดยไม่รู้สึกตะขิดตะขวงใจ เป็นคนที่เขาเห็นความสำคัญเหนืออื่นใด จวบจนเดี๋ยวนี้อเธอก็ยังสำคัญ...สำคัญต่อหัวใจของเขาเหลือเกิน เพียงแต่พุตพิชญาในวัยสิบแปดปีตรงหน้านี้ทำให้การรักษาสัญญาสำหรับเขาเป็นเรื่องยากยิ่งนัก ใบหน้าหวานปานน้ำผึ้งและเรือนกายผุดผาดเป็นสาวเกินวัยทำเอาเขาไม่รุ้จะเอาตาทไปวางไว้ตรงไหนโดยไม่คิดอกุศลสักวินาที ไม่รุ้วิธีที่จะหักห้ามใจตัวเองไม่ให้เคลื่อนตัวเข้าไปสูดกลิ่นแซมพูหอมอ่อนๆ จากเรือนผมสลวยของเธอ

ไม่รุ้...ว่าจะห้ามสองแขนที่เฝ้าแต่จะตึงรั้งเธอเข้ามากอดเอาไว้แนบอกรได้อย่างไร...

เขาจะปกป้องดูแลเธอได้อย่างไรในเมื่อเขายังไม่อาจปกป้องเธอจากความคิดไม่เหมาะสมไม่ควรของตนเองได้เลย ถ้าถามว่าจะไร้อันตรายต่อ

สวัสดิภาพของพุตพิชญาที่สุด...คำตอบก็คือเขา...เหอจวินเจี้ยคนนั้นล่ะที่เป็นตัวอันตรายขนานแท้ เพราะไม่รู้ว่าเขาจะนอตหลุดแล้วพุ่งเข้าขย้ำเธอแบบนี้ อีกเมื่อไหร่ ฉะนั้นเขาจึงควรสร้างระยะห่างกับพุตพิชญาเอาไว้เป็นดีที่สุด อย่างน้อยก็เพื่อตัวของเธอเอง

“ฉันไม่เคยให้ความสำคัญกับคนอื่นมากกว่าคนในครอบครัวหรอกนะ”

“ไม่จริง ก็ยายแคลร์อะไรนั่นไงล่ะ เดี่ยวนี้อาเจี้ยสนแต่ยายนั้น ไม่มีเวลาให้เพ่ยเพ่ยเลย” พุดพิชญาดันตัวออกจากอ้อมกอดของชายหนุ่มแล้ว ซ้อนตาขึ้นมองเขาทั้งน้ำตา

“เขาไม่ได้สำคัญขนาดนั้น...” จวินเจี้ยตอบเสียงเบาเหมือนละเมอ สายตาของเธอทำเอาเขารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังละลายเป็นน้ำแข็งต้องไฟ “เธอก็รู้...สำหรับฉัน ครอบครัวกับแก๊งของเรามาก่อนทุกอย่าง...ทั้งนายพี่บัว เธอ แล้วก็เหมยอิง คือคนสำคัญของฉัน”

ชายหนุ่มละประโยคที่ว่า ‘แต่เธอคือคนที่สำคัญที่สุด’ เอาไว้ในใจ

“ฉันก็เลิกกับเขาสี เขาไม่เหมาะกับอาเจี้ย แล้วเพ่ยเพ่ยก็ไม่ชอบเขา เขาแย่งเวลาที่อาเจี้ยจะต้องให้เพ่ยเพ่ยไปหมด...”

“เพ่ยเพ่ย...เรื่องนั้น...”

จวินเจี้ยนวดหน้าอย่างลำบากใจ เขาไม่ได้รักแคลร์...นั่นคือความสัตย์จริง แต่จะให้เลิกรักกันโดยที่เธอไม่ได้มีความผิดอะไรก็ดูจะไม่ยุติธรรมสำหรับเธอเกินไปหน่อย

“อาเจี้ย!”

อาการนั่งเียบของชายหนุ่มทำให้พุตพิชญาโกรธจนแทบจะเด็นแร่ๆ เขย่าแขนเขาโดยสืมือที่จับบีบน้ำตาให้ไหลออกมาอย่างต่อเนื่องไปชั่วขณะ นี่เขาขอบยายผมทองหุ่นสืมนั้นมากถึงขนาดต้องลงเลแบบนี้เชียวหรือ

กิจยานั้นทำให้จวินเจี้ยจับไต่แม่เด็กแทบได้ว่าทั้งหมดเป็นเพียงการแสดงเพื่อให้เขาทำตามความต้องการของเธออีกเช่นเคย นัยน์ตายาวเรียว

ทอประกายกว้างอย่างขุนเคืองอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะอ่อนแสงลงอย่างรวดเร็ว
เขาจะมีสิทธิ์อะไรไปโกรธเธอกันเล่า ในเมื่อเขาล่วงเกินเธออย่างน่าละอายถึง
เพียงนั้น เขาควรจะไปโทษไม่ใช่หรือ...

“โอเค...แต่นี่จะเป็นครั้งสุดท้ายแล้วนะที่ฉันจะยอมเธอ คราวหน้าถ้า
ฉันจะคบใคร เธอไม่มีสิทธิ์มาอแงอีก เข้าใจไหม”

จวินเจียส่ายหน้าอย่างสมเพชตนเอง ด้วยรู้ว่าต่อไปเป็นครั้งหน้าเขา
ก็ต้องยอมจำนนต่อคำบัญชาของเธอโดยดุษณี ดูท่า...เงินหมิงจะไม่ใช้
คนเดียวที่ตามใจพูดพิชญาจนเสียเด็กเสียแล้วกรรมัง

“ฉันคราวหน้าเพ่เพ่จะให้เอาเจ็ญอีก อาเจ็ญจะได้ยอมเพ่เพ่
ง่ายๆ แบบนี้”

คนที่น้ำตาเหือดแห้งไปอย่างน่าอัศจรรย์ก็ยกยิ้มกว้างอย่างยินดีที่เขา
ยอมตามใจเธออีกครั้ง...จวินเจียเป็นของเธอ และเธอจะไม่มีวันยกเขาให้
ใครเด็ดขาด

“ไม่มีครั้งหน้าอีกแล้วเพ่เพ่...” จวินเจียคลายวงแขนจากร่างน้อย
ด้วยสีหน้าพูดไม่ออกบอกไม่ถูก อยากจะบ้าตาย สงสัยเขาจะต้องบอก
มาตามแบร์ทรองดีให้อบรมคุณสมบัติของกุลสตรีให้ยัยตัวงู่นี้หน่อยเสีย
แล้ว จะได้รู้เสียบ้างว่าอะไรที่ผู้หญิงไม่ควรพูด “ลืมมันซะ ถือซะว่าไม่มีอะไร
เกิดขึ้น ตกลงไหม”

“ไม่” พุดพิชญาเชิดหน้าขึ้นสูงอย่างท้าทาย “ก็บอกแล้วว่าจะไม่ลืม
แล้วก็จะจำไปจนวันตายเลยด้วย เพราะมันเป็นจูบแรกของเพ่เพ่”

หญิงสาวจึงลึกลงไปในดวงตาวาวเรียวทรงเสน่ห์ของชายหนุ่มอย่าง
ค้นหาคำตอบ เธอรู้ว่าจวินเจียยังคงมองเธอเป็นเพียงเด็กน้อยไร้เดียงสา
เหมือนเมื่อวันวานมากกว่าเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง คอยดูเถอะ เธอจะทำให้เขา
มองเธอในฐานะผู้หญิงเต็มตัวให้ได้

เตรียมรับมือกับ ‘นางมารน้อยร้ายเดียงสา’ เอาไว้ให้ดีเถอะอาเจ็ญ!

ร่างอบบางโผล่เข้ากอดเอวสอของจวินเจียเอาไว้หลวมๆ ขณะยัด

ตัวขึ้นไปประทับกับสืบทอ้อมกับริมฝีปากของจวินเจียอย่างใจกล้า แต่กระนั้น ความไม่ประสาททำให้ริมฝีปากของเธอสั้นน้อยๆ อย่างหวาดหวั่นอยู่ดี ชายหนุ่มผงะหนีในคราแรก ก่อนจะยืนนิ่งอย่างยอมจำนนต่อสัมผัสแสนหวาน ริมฝีปากโค้งได้รูปขยับจูบตอบอย่างลืมตัว

“รู้หรือเปล่าว่ากำลังทำอะไรอยู่...” จวินเจียพิมพ์เสียงสั้น รู้สึกเหมือนจะเป็นไข้ขึ้นมาเสียเฉยๆ แม่มดตัวน้อยทำเอาเขาร้อนวูบไปทั้งหน้าทั้งตัว แอลกอฮอล์ที่ยังคงวิ่งพล่านอยู่ในกระแสเลือดทำให้ความยับยั้งชั่งใจของเขาลดลงอย่างน่าใจหาย อย่างน้อยเขาก็พยายามที่จะหลอกตัวเองว่านั่นเป็นสาเหตุ...ใช่...เป็นเพราะแอลกอฮอล์ ไม่ใช่เพราะเขาห้ามใจตนเองไม่อยู่หรอก

“แล้วอาเจียละ รู้ตัวหรือเปล่าว่าทำอะไรอยู่...”

เสียงหวานกระซิบตอบแผ่วๆ ก่อนจะกลืนหายใจกับริมฝีปากของเขา ที่แทบหับลงมาอย่างนุ่มนวล

“ไม่รู้... แต่ก็ยังไม่อยากจะรู้ด้วย...” เขากะชับวงแขนโอบรัดรอบกายสาวแนบแน่น รู้ทั้งรู้ว่าผิด...รู้ทั้งรู้ว่าไม่ควร แต่...ขอแค่ตอนนี้...เวลานี้...ให้เขาได้กอดเธอเหมือนในฝัน...อีกสักครั้งก็ยังดี แล้วพรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่ว่าเขาจะท้ออย่างไรกับเรื่องที่เกิดขึ้นนี้ดี

พรุ่งนี้ค่อยคิด...

เสียงครางเบาหวิวของสาวน้อยทำเอาจวินเจียตัวสั่น...มันอึดอัดทรมานเหมือนเป็นไข้ แต่ในขณะที่เดียวกันก็รู้สึกเปี่ยมสุขอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ในชีวิตนี้เขาไม่เคยจูบผู้หญิงคนไหนแล้วรู้สึกเหมือนกำลังหลอมละลายเข้าไปถึงจิตวิญญาณถึงเพียงนี้เลย

จวินเจียเพิ่งรู้ดีแต่นั้นเองว่าการที่ตกหลุมรักใครสักคนมันเหมือนกับการเป็นโรคร้าย โรคที่ร้ายแรงที่สุดในโลก...โรครัก ไม่มียาหรือวัคซีนใดๆ รักษาได้ ยานานเอกที่ได้ผลที่สุดคงมีเพียงการได้ครอบครองหัวใจของผู้ที่ตนปรารถนาเท่านั้น แต่...มันจะเป็นไปได้อย่างไรเมื่อ...ความรักของเขา มัน...ไม่มีทางเป็นไปได้...

เพียเพีย...ฉันควรทำอะไรกับความรู้สึกนี้ดีหนอ...

Mon amour...(มวงามูร์)

ที่รัก...ฉันควรทำเช่นไร...

ตัวอย่าง

๓

Le sourire d'un ange.

รอยยิ้มของนางฟ้า

“อาเจียไวย์!”

จวินเจียสะดุ้งโหยงเมื่อได้ยินเสียงตะโกนแหบห้าวรอกหูในระยะประชิด ร่างสูงในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวและกางเกงสแล็กสีน้ำตาลดำหันตัวกลับมาหาต้นเสียงโดยลืมไปว่าในมือตนเองถือหม้อต้มกาแฟเอาไว้ กาแฟร้อนๆ จึงหกเรี่ยราดไปทั่วเคาน์เตอร์ครัวและพื้นหินอ่อนจนเงินจิ้งนองไปหมด

“เฮ้ยๆ เตี้ยวก็หกรตฉันทอดิ ไอ้เด็กแวร” เงินหมิงถอยหลังไปสองสามก้าวหลบไม่ให้น้ำสีน้ำตาลร้อนจัดลวกเท้าเปื้อนเยลลี่ของตัวเอง ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเพียงไหนหรือจวินเจียจะมีอายุเท่าใด เขาก็ยังคงเป็นเด็กหนุ่มจอมกวนคนเดิมสำหรับเงินหมิงอยู่ดี “แล้วแกไม่ร้อนหรือไงวะ”

เรียวนิ้วขาวซีไปย้งขาทางเกงของคนสนิทด้วยรอยยิ้มขบขัน จวินเจียกะพริบตาปริบๆ มองหน้าเจ้านายอย่างงุนงงอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็มลงมองตัวเอง เมื่อเห็นคราบกาแฟบนขาซ้าย ความร้อนวูบก็พุ่งเข้าจุ่มเนื้ออ่อนๆ ได้ ทางเกงผ้าเนื้อดีทันที ชายหนุ่มโน้มหน้าด้วยความเจ็บปวด ปากก็พึมพำสบถเสียงต่ำในขณะที่เอื้อมมือไปหยิบกระดาษทิชชูมาซับกาแฟบนขาทางเกงของ

ตนเองอย่างหุดหิดใจ

“เหม่ออะไรของแกวะอาเจีย รินกาแพจนลั่นถั่วยังไม่รู้เรื่อง เรียกก็ไม่ได้ยิน”

จวินเจียหันไปมองถ้วยกาแฟโบราณใส่น้ำชาเขียวเนื้อดีลวดลายดอกกุหลาบอังกฤษสีเหลืองอ่อนที่มีน้ำสีดำสนิทล้นเอ่อออกมาจนถึงจานรองและพื้นรอบๆ เคาน์เตอร์ด้วยรอยยิ้มเจื่อนๆ เขาดึงกระดาษทิชชูมาซับคราบกาแฟรอบๆ เคาน์เตอร์ลวกๆ แล้วโยนทิ้งลงถังขยะที่อยู่ไม่ห่างออกไปนัก พร้อมพยายามตั้งสติเต็มที่

เมื่อคืนกว่าเขาจะพาชุดพิชญากลับไปส่งที่ห้องกีฬาเข้าไปเกือบตีสี่แล้ว เขาไม่เคยจูบมาราธอนกับใครนานนับชั่วโมงแบบนั้นมาก่อนในชีวิตจูบ...ที่ทำให้เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นหนุ่มน้อยที่เพิ่งมีรักเป็นครั้งแรกอย่างไรวางงั้น กว่าจะตั้งใจให้ผลจากสาวน้อยในอ้อมแขนได้ ริมฝีปากอิมเต็มของเธอก็แดงช้ำเสียจนเกือบจะหือเลือดไปแล้ว จวินเจียจึงต้องรีบพาเธอไปส่งก่อนที่อะไรๆ จะเลยเถิดมากไปกว่านั้น ก่อนที่เขาจะควบคุมตนเองไม่ได้แล้วผล่อทำอะไรที่ไม่น่าอภัยอย่าง...ครอบครองเธอ ทำให้เธอเป็นของเขาเพียงคนเดียว...ส่วนตัวเขาเองก็ตาค้างไม่หลับไม่นอน นึกถึงเรือนกายหนุ่มนิ่มที่ลั่นสะท้านอยู่ในอ้อมแขนและรสจูบหวานช่านลิ้นของเธอจนกระทั่งถึงเมื่อครู่...ตอนที่พ่อของสาวเจ้ามาตะโกนเรียกเขาตัวเอง

หลังจากเรื่องเมื่อคืน คนสุดท้ายที่เขาอยากจะเผชิญหน้าในตอนนั้นก็คือเงินหมิ่นนี่ละ ไม่คิดเลยว่าจะเจอกอตปะหน้ากันตั้งแต่หกโมงเช้าแบบนี้ ปกติถ้าไม่มีประชุมสำคัญหรือต้องเข้าบริษัท เจ้านายของเขามักจะตื่นเอาช่วงหลังเที่ยงเสมอ

นี่เป็นครั้งแรกในรอบสามปีที่เงินหมิ่นตื่นก่อนบวบวาชผู้เป็นมารยาแปลก...

“เมื่อคืนแกกลับดึกนี่” เงินหมิ่นพูดพลางเดินอ้อมเคาน์เตอร์ไปหยิบขนมปังบาแกต์ในตะกร้าหวายมาหั่นแล้วทาเนยก่อนจะส่งเข้าปากเคี้ยว

กรั้วมๆ “หมูนี้นี้เกี่ยวบ่อยนะ”

“ผมไม่ทำให้เสียงานหรือหน้า” จ๊ว็นเจี้ยยืมแหย่งๆ ไม่กล้าสบตาเจ้านายตรงๆ ด้วยรู้สึกผิดที่ไปแอบจับลูกสาวเขาอยู่เมื่อคืน แถมยังไม่รู้ว่า จะแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากการกระทำที่ขาดการยั้งคิดของตนอย่างไรดีด้วย เขาจะมองหน้าพูดพิชญาได้อย่างไร แล้วจะให้คำจำกัดความของความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเธอว่าอย่างไรดี...แฟน? คนรัก? พี่ชาย? หรือยังคงเป็นทาสในเรือนเบี้ยของแม่เจ้าประคุณต่อไป “นายไม่ต้องห่วงว่าผมจะทำงานไม่คุ้มเงินเดือนหรือ เดี๋ยวผมจะทำโอทีแถมให้ด้วย”

“ฉันก็ไม่ได้ว่าอะไรกัน” เงินหมิงคลี่ยิ้มหวาน แต่ดูน่าเกรงขามอยู่ในที

บางครั้งรูปลักษณ์ที่งดงามแม้ว่าจะล่วงเข้าสี่สิบหกปีแล้วของหัวหน้าแก๊งไป๋หู่ก็ทำให้คนเข้าใจผิดไปเหมือนกันว่าเขาเป็นหนุ่มใหญ่เจ้าสำอาง ทว่าโดยเนื้อแท้แล้วเขาเป็นชายที่อันตรายที่สุดในปารีส เป็นคนสุดท้ายที่ควรจะทำให้โกรธ ถ้าปล่อยไปเหยยเขาเข้า รู้ตัวอีกทีอาจจะกลายเป็นศพนิรนามลอยแพทิ้งเต้งอยู่ในแม่น้ำแซนก็ได้

“แค่เห็นว่ากลับดึกบ่อยๆ บางทีก็ไม่กลับเลย บัวเขาเป็นห่วง” เงินหมิงจุดบุหรี่ขึ้นสูบแล้วนั่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ “ยายนางแบบผมของนั้นสวยมากเหวอะ แกถึงได้ติดอกติดใจถึงขนาดไปนอนกกล้อเล่นไม่กลับบ้านกลับช่องให้คนเขานั่งคอยกันตาค้างแทบทุกคืน”

“นายสืบมาหมดแล้วก็น่าจะรู้ดีนี่ครับว่าเขาหน้าตาเป็นยังงี้” จ๊ว็นเจี้ยระบายลมหายใจยาว รู้ว่าเคลร์เป็นฝรั่งผมทองก็น่าจะสืบมาทุกเรื่องแล้วนั่นแหละ คนรอบจัดอย่างเงินหมิงไม่เคยปล่อยให้เรื่องรอบตัวเล็ดลอดสายตาไปได้อยู่แล้ว ผลอยๆ ปานนี้คงสืบรู้ย้อนหลังไปจนถึงบรรพบุรุษสามรุ่นก่อนที่เจ้าหล่อนจะเกิดแล้วกระมัง แต่จะรู้เรื่องอะไรก็รู้ไปเถอะ เขาไม่ใส่ใจนักหรือ ขอแค่อย่าไปปูดให้พูดพิชญา รู้ก็แล้วกันว่ารถเบนซ์สปอร์ตคันที่เคลร์ขับอยู่เขาเป็นคนซื้อให้ ไม่อย่างนั้นนายตัวยุ่งมาเทกอกเขาตายแน่! “ผม

ไม่ได้จริงจิงอะไรกับเขาหรอก”

“เดี๋ยวก็เลิกอีกตามเคยว่าอย่างนั้นเถอะ” ริมฝีปากบางเฉียบของคนเป็นเจ้านายกระตุกขึ้นเป็นรอยยิ้มมีเลศนัย “คำบัญชาจากเจ้าหญิงอีกหรือไง แกนี่มันเรื่องเหมือนหมาจิ้งจิง”

“ไม่เกี่ยวกับเพยเพย ผมเลิกของผมเอง” จวินเจี่ยตอบไม่เต็มเสียงนัก เขาก็สมเพชตัวเองอยู่เหมือนกันที่ยอมเชื่อฟังแม่สาวน้อยจอมเอาแต่ใจอย่างง่ายดาย นี่ถ้าแม่คุณจับเขาใส่ปลอกคอแล้วโยนกระตุกให้เขาวิ่งไปเก็บ เขาก็คงจะวิ่งสี่ขาหาบ๊องๆ ไปคาบมาโดยไม่มีข้อแม้ด้วยซ้ำ...รู้ถึงไหนอายุถึงนั้น ใครจะเชื่อว่าเหอจวินเจี่ยมือขวาของหัวหน้าแก๊งไปหู่ที่ขึ้นชื่อเรื่องความโหดเหี้ยมและเด็ดขาดจะแพ้ทางเด็กอายุแค่สิบแปดปี

“ฉันก็ไม่ได้บอกสักคำว่าเจ้าหญิงของแกคือเพยเพย หรือแกจะต้องเลิกกับยายนางแบบนั่นเพราะลูกฉันนี่” เฉินหมิงหัวเราะคิกคัก นัยน์ตายาวเรียวตัวเตี้ยทอประกายวิบวับอย่างขบขัน

ไอ้รอยยิ้มเหมือนรู้ทันไปหมดทุกเรื่องแบบนี้ จวินเจี่ยละเกลียดนัก

“สรุปว่าฉันพูดไม่ผิดสินะ...”

เจ้านายรูปงามรู้มาตั้งนานแล้วว่าที่จวินเจี่ยต้องเลิกกับบรรดาสาวงามรอบกายก็เพราะลูกสาวคนสวยของเขาอาละวาดจนกระเจิดกระเจิงหนีหายไปหมด ถ้าตามไปอาละวาดกับฝ่ายหญิงไม่ได้ก็ไวยាយองเงอเข้ากับฝ่ายชายนี่ละ แต่อย่างว่า...ถ้าจวินเจี่ยรักผู้หญิงพวกนั้นจริงๆ คงไม่ยอมเลิกง่ายดายอย่างไรเสียโยเซ่นี่หรือ และเขาแน่ใจว่าคนที่จวินเจี่ยรักจริงๆ คงไม่ใช่ใครอื่น

“กวนอารมณ์ผมแต่เข้านี้สนุกมากใช้ไหมครับนาย” จวินเจี่ยซดกาแฟดั่งพรีดจนหมดถ้วยแล้วกระแทกลงบนจานรองดั่งเกร็ง แต่ไหนแต่ไรมา เฉินหมิงก็เห็นเขาเป็นของเล่นแก้เซ็งอยู่เสมอ แถมเดี๋ยวนี้เขายังต้องยอมให้ลูกสาวของแมวดำตัวแสบมาคอยปั่นหัวเขาอีกคน

เออ...ไม่ถึงที่เขาบ้างก็แล้วไป!

“สนุกมาก แต่จะสนุกกว่านี้ถ้าเกยอคมอยู่ให้ฉันกวนไปตลอดชีวิต”

เงินหมิงอึดค้อนบุหรีเข้าปอดซ้ำๆ อย่างอารมณ์ดี ในขณะที่อีกฝ่ายเลิกคิ้วขึ้นสูงอย่างประหลาดใจ

“พูดอะไรของนายครับ ยิ่งไงผมก็ต้องอยู่เป็นกระสอบทรายให้นายอัดไปตลอดชีวิตอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง”

ร่างสูงเดินไปหันชนมบังบาเกิดเป็นแผ่นบางๆ แล้วทาเนย ตบท้ายด้วยการทาแยมทับ เงินหมิงพูดจาแปลกๆ ตั้งแต่สูญเสียครอบครัวไปเพราะถูกแก๊งค้ายาในย่านม่งต๋มาตร์สังหารหมู่เมื่อสมัยยังเด็ก เขาและน้องสาวก็อยู่ภายใต้การอุปการะของเงินหมิงมาตลอด เขาจึงจงรักภักดีต่อผู้มีพระคุณยิ่งชีพ ถึงนิสัยจะพิลึกไปหน่อย แถมบางครั้งยังเจ้าอารมณ์ มือไม้หนักไปบ้าง เขาก็รักและเคารพเจ้านายเป็นที่สุด แม้ว่าบางทีเขาจะทำเป็นปากดีใส่เงินหมิงอยู่บ้าง แต่ไม่ว่าแนวดำเนินกิจการสิ่งใด เขาพร้อมยอมทำตามคำบัญชาชนิดถวายหัว

“นั่นมันของตายอยู่แล้วโว้ย อาเจีย ชาตินี้แถมให้ฉันไม่พ้นหรอก” เงินหมิงยึดขาไว้เท้าเขี่ยลูกน้องคนสนิทอย่างจงใจย้ำอารมณ์เต็มที่ “ฉันหมายถึงให้เกมาอยู่ให้ฉันโขกสับแบบถนัดๆ หน่อย แบบ...มาเป็นลูกเขยฉันอะไรทำนองนั้น”

“หา!” มือหนาที่กำลังจะส่งชนมบังเข้าปากชะงักค้าง รู้สึกเหมือนโลกหยุดหมุนไปชั่วขณะ “นะ...นาย...นายว่าอะไรนะครับ...”

“แกว่าลูกสาวฉันสวยไหม อาเจีย”

เงินหมิงยังคงยืมหวานและอึดค้อนบุหรีเข้าปอดไปเรื่อยๆ ไม่ใส่ใจสีหน้าตกตะลึงพริ้งเพริดของอีกฝ่ายสักนิด

“เดี่ยว...เดี๋ยวนะครับนาย ผมไม่เข้าใจ...”

สมองของจวินเจียมีนื้ออราวกับถูกค้อนทุบเข้าที่กลางกระหม่อมจังๆ ลักร้อยที่ซ้อน...เจ้านายที่เคารพกำลังจะพูดอะไรกันแน่

“อะไรกัน เดี่ยวนี้แกเชื่อมากจนลืมนะตัวเองเป็นคนไปแล้วหรือไงวะ

ถึงได้ฟังภาษาคนไม่รู้เรื่อง” เงินหมิงยักคิ้วยียวน “ฉันถามว่าเพยเพยสวยไหม ถูกใจแก่หรือเปล่า”

“นะ...นาย...นายครับ...” ชายหนุ่มพูดตะกุกตะกัก “อย่ามัลลอผมเล่น แต่เข้าแบบนี่สิครับ เรื่องแบบนี้ใครเขาเอามาพูดเล่นกันบ้างเล่า”

“แล้วใครว่าฉันพูดเล่นกันล่ะ” ชายเจ้าของฉายาแมวดำดูจะอารมณ์ดีเป็นพิเศษที่เห็นท่าทางกลืนไม่เข้าคายไม่ออกของคนในปกครอง “ลูกฉันสวยนะไว้ย อีกปีสองปีก็จะยิ่งสวย ถ้าไม่รีบจองเอาไว้ตั้งแต่ตอนนี้ เดี่ยวมีคนอื่นมาแย่งไปจะเสียใจทีหลังนะอาเจีย”

ข้อนั้นไม่ต้องบอกจวินเจียก็รู้ดีอยู่แล้ว พุดพิชญาสวย...ราวดอกไม้กลีบบางใสที่เพิ่งแย้มกลีบขึ้นรับน้ำค้างแรกอรุณ และความสวยงามของเธอจะยิ่งทวีคูณขึ้นตามวันเวลาที่ผันผ่านเช่นเดียวกับบัวบูชาผู้เป็นมารดา เธอสวยชนิดที่จวินเจียไม่อยากพาออกไปเดินเที่ยวชอปปิงในปารีสอย่างที่เธอชอบบร่ำ เพราะไม่ชอบใจสายตาของหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ที่มองเธอเอาเสียเลย ยิ่งคนพวกนั้นมองเธอมากเท่าใด เส้นเลือดในกายของเขาก็ยิ่งเต้นเร้าด้วยความหวนหวน เขาถึงได้ตั้งใจแทบเนื้อเต้นตอนที่เงินหมิงตัดสินใจส่งพุดพิชญาเข้าไปเรียนที่โรงเรียนสตรีชื่อดัง อย่างน้อยเวลาที่เธออยู่ในรั้วโรงเรียนเขาก็ยังแน่ใจได้ว่าไม่มีไอ้หนุ่มหน้าไหนมาทำก้อร่อก้อดักกับเธอได้ ถึงแม้อายุจะอละวาดก่อเรื่องให้ปวดหัวในรั้วโรงเรียนเพียงไหนก็ยังสบายใจที่ไม่มีทางมีเรื่องผู้ชายเข้ามาเกี่ยวข้องล่ะนะ

“พูดอะไรของนายครับ ผม...ผม...ไม่ได้คิดอะไรแบบนั้นกับเพยเพย ผมเลี้ยงของผมมากับมือ ผมจะไปคิดอย่างนั้นได้ยังไง”

คำโกหกที่ล่องพันลาคอไปนั้นบาดหัวใจจนปวดแปลบ จวินเจียอยากจะยึดดอกรับอยู่เหมือนกันว่าเขารักพุดพิชญา อยากจะบอกว่าเขารักเธอเพียงใด แต่เมื่อนึกถึงความเหมาะสมระหว่างเขากับเธอแล้วก็ต้องกล้ำกลืนความรู้สึกที่มีต่อเธอกลับลงสู่ก้นบึ้งของหัวใจ เด็กกำพร้าจากมรดกมาตร์อย่างเขาไม่คู่ควรกับพุดพิชญาแม้แต่น้อย เจ้าหญิงของเขาควรจะได้รับสิ่งที่ดีที่สุด

ในทุกๆ ด้าน เธอควรจะมีชีวิตที่สมบูรณ์พร้อมและอยู่ในการดูแลของคนที่คู่ควร ส่วนเขา...จะคอยดูแลเธอ อยู่เคียงข้างเธอแบบนี้จนกว่าจะพบคนที่คู่ควร คนที่เขาหวังใจว่าจะดูแลเธอได้ดีเท่าเขา และนั่นคงเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่คนต่ำต้อยอย่างเขาจะทำเพื่อเธอได้ ถึงมันจะทำให้เขาต้องเจ็บเจียนขาดใจก็ตาม

“นั่นหรือ แก่ไม่ได้คิดอะไรกับลูกฉันเลยจริงๆ เหรอ” เงินหมิงระบายความสับสนผ่านริมฝีปากบางเฉียบซ้าๆ นัยน์ตาสีนิลหรือลึมนิดๆ มองร่างสูงตรงหน้าคล้ายแมวที่กำลังจ้องจะตะครุบหนูเอาไว้เล่นสนุก

รอยยิ้มเยาะหยันของคนเป็นนายทำเอาจิ้นเจี้ยต้องรีบหลบตาหลบเสด็จยวบยาบแก้ตัวร่วมๆ ไม่ยอมตอบคำถามใดๆ ทั้งสิ้น

“น่าเสียดายนะ แต่ก็ตามใจแก แก่ก็รู้ว่าฉันไม่ชอบบังคับใจใคร”

จิ้นเจี้ยเหลือบมองใบหน้าสวยงามราวรูปสลักของเงินหมิงนิดหนึ่งเหมือนไม่เชื่อหูตนเอง...ไม่ชอบบังคับใจคนอื่นอย่างนั้นหรือ ว่ากันตามตรงแล้ว เจ้านายรูปงามของเขานี้ละคือจอมเผด็จการตัวแฉ่ แถมยังเป็นประเภทอยากได้อะไรก็ต้องได้ ไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหมทั้งนั้น ไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็ต้องเอาให้ได้ด้วยกล ไม่ได้ด้วยมนตร์ก็ต้องเอาด้วยคาถา แล้วถ้ายังไม่ได้ดังที่ใจปรารถนาถึงเวลาที่จะต้องหน้าด้านฉกฉวยเอามาเสียตื้อๆ คุณลูกสาวตัวแสบก็ได้รับนิสัยเกรแบบนั้นมาจากคนเป็นพ่อนี่ละ

“ถ้าแก่ไม่ได้คิดอะไรกับเพ่เพ่ยกี้แล้วไป ฉันจะได้ไม่ต้องกังวลเวลามีคนอื่นมาขอทาบถามไถ่ตัวยุ่งไปเป็นลูกสะใภ้ ช่วงนี้ก็มีมาพุดๆ ถามๆ อยู่รายสองรายเหมือนกัน แต่ฉันยังไม่อยากจะต้องกับพวกมันเท่าไร”

แม้เงินหมิงจะพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย แต่กลับทำให้จิ้นเจี้ยใจแฉ่ง มือไม้สั่นเทาอย่างควบคุมไม่อยู่

ทาบถาม? มีคนมาทาบถามเพ่เพ่ยกี้แล้ว! ไม่จริงน่า! จริงอยู่ว่าในแวดวงสังคมของคนระดับเงินหมิง การทาบถามขอหมั้นหมายเกี่ยวดองกันเพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจเป็นเรื่องที่แสนจะปกติธรรมดา ยิ่งเป็นตระกูลเงินที่

ทรงอิทธิพลและร่ำรวยถึงเพียงนี้ด้วยแล้ว ใครๆ ก็จ้องอยากจะเป็นคู่หมั้นของพุดพิชฌักกันทั้งนั้น... จ๊ว็นเจ็ยรู้ดีว่าเรื่องนี้จะต้องเกิดขึ้นไม่ช้าก็เร็ว แต่ไม่นึกเลยว่าจะเร็วขนาดนี้

“นายครับ เพ่ยเพ่ยยังเด็ก อายุแค่สิบแปด ผมว่าเรื่องนี้มันจะเร็วไปหรือเปล่าครับ”

ใช้...เร็วเกินไป มันเร็วเกินไปจนเขาไม่ทันได้ตั้งตัว เขายังไม่ได้เตรียมใจที่จะเห็นเธอตกเป็นของคนอื่นสักนิด

“อ๊วย เด็กอไ้ อายุสิบแปดก็ถือว่าโตแล้ว ฉันทายสิบหกก็ลากสาวขึ้นเตียงเป็นแล้วนะโว้ย”

เงินหมิงหัวเราะหน้าตาซีดเผือดและท่าทางลนลานของคนตรงหน้า... อยู่ด้วยกันมานานก็เพิ่งเคยเห็นหน้าตาแบบนี้ของไอ้หมอนี่เป็นครั้งแรกนี้ละสนุกชะมัด

“มันไม่เหมือนกันนะครับนาย นายเป็นผู้ชาย แต่เพ่ยเพ่ยเป็นผู้หญิง จะปล่อยให้ทำตัวเสรีแบบนายได้ยังไงกันเล่า”

จ๊ว็นเจ็ยแยกเขี้ยวใส่คนที่พินคว้นหูหุ่ยๆ อย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว ก่อนที่เงินหมิงจะตกหลุมรักบัวบูชาจนกลายเป็นผู้ชายคลั่งรักนั่น เรื่องผู้หญิงก็ถือว่าไม่เบาอยู่เหมือนกัน สาวๆ ไฮโซก่อนปารีสแทบจะผ่านการเป็นคู่นอนของพ่อแม่วะเลียบอวยมาแล้วทั้งนั้น ถ้าจัดงานคืนสู่เหย้าสาวของแมวดำขึ้นมาละก็ ห้องจัดเลี้ยงของบริษัทลา เฟ คงจุคนไม่พอแน่

“สมัยนี้ชายหญิงสิทธิเท่าเทียมกันโว้ย แล้วไอ้ฉันมันก็ประเภทเคารพในสิทธิสตรีเสียด้วย ถ้าเพ่ยเพ่ยอยากจะทำอะไรฉันก็ไม่ว่าหรอก ฉันยังไม่เคยห้ามแกตอนพาสาวมาค้างที่นี้เลยไม่ใช่หรือไง”

“นั่นมันเรื่องสมัยเรียนมหาวิทยาลัยนะครับนาย ผมเลิกพาผู้หญิงมาค้างที่นี้นานแล้ว” แน่ละ...ก็แม่ตัวแสบเล่นอะละวาดไล่ส่งเสียกระเจิดกระเจิงทุกราย ใครจะกล้าพามาอีกกันเล่า อีกอย่าง...ความสัมพันธ์พวกนั้นเป็นเพียงความคึกคะนองในวัยหนุ่ม ไม่ใช่ความรู้สึกลึกซึ้งอย่างที่เขารู้สึกกับพุด-

พิชญาเสียหน่อย “ทำไมไม่รอให้เพ่ยเพ่ยเรียนจบมหาวิทยาลัยก่อนล่ะครับ นาย นี่ผมก็เพิ่งเลือกมหาวิทยาลัยสตรีดีๆ สองสามแห่งเอาไว้ให้เพ่ยเพ่ย มีทั้งที่ฝรั่งเศสแล้วก็สวิตเซอร์แลนด์อย่างที่เราเคยคุยกันเอาไว้ แล้วผมก็ดูเรื่องต่อปริญญาโทเอาไว้ให้แล้วด้วย จะได้เตรียมตัวเรื่องหัวข้อวิทยานิพนธ์ตั้งแต่เนิ่นๆ”

อาจฟังดูบ้า แต่จวินเจี้ยก็พยายามเลือกแต่มหาวิทยาลัยสตรีชื่อดังเพื่อให้แน่ใจว่าชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยของพิชญาจะปลอดภัยไร้คนมาคอยเกาะเกาะ เขาวางแผนถึงขนาดที่จะย้ายตนเองไปประจำการที่สาขาย่อยที่สวิตเซอร์แลนด์หากเธอเลือกจะไปเรียนต่อที่นั่นด้วยซ้ำ

“นี่แกหรือฉันกันแน่ะที่เป็นพ่อของเพ่ยเพ่ย” เงินหมิงกระตุกมูมปากขึ้นเป็นรอยยิ้มยั่วยวนอันเป็นเอกลักษณ์ประจำตัว นึกขำที่จวินเจี้ยดูจะวางแผนอนาคตสวยหรูเอาไว้ให้พิชญาอย่างที่ตนเป็นพ่ออย่างเขายังไม่เคยจินตนาการไปจนถึงขั้นนั้นเลยสักนิด “เชื่อฉันเถอะ เพ่ยเพ่ยไม่ได้ยากไ้ได้แกมาเป็นพ่อคนที่สองหรอก...”

ท้ายประโยคนั้นเงินหมิงจึงใจจากเสียงยาวอย่างล่อเลียน จวินเจี้ยหน้าร้อนวูบ เขารีบเบือนหน้าไปทางอื่นแล้วหยิบบาเก็ตขึ้นมาทานเอื่อยขึ้น ทั้งๆ ที่ไม่รู้สึกลึกซึ้งสักนิด

“แกเป็นคนที่ฉันไว้ใจที่สุดนะอาเจี้ย ถ้าได้แกเป็นคนดูแลเพ่ยเพ่ย ฉันก็วางใจ แต่ถ้าแกไม่ได้รู้สึกอะไรกับลูกสาวฉันก็ไม่ใช่ไร แกก็ช่วยฉันดูๆ คนที่เหมาะสมให้เพ่ยเพ่ยหน่อยก็แล้วกัน ไม่ต้องรีบร้อนหรอก ค่อยๆ ดูไปเรื่อยๆ เพ่ยเพ่ยชอบคนไหนก็ตกลงเลือกคนนั้น”

เงินหมิงเดินเข้ามาประชิดร่างของชายหนุ่มซำๆ ด้วยลีลาการเดินที่เนิบนาบราวแมวเจ้าเสน่ห์กำลังเยื้องย่างอวดโฉม ทว่าแววดากลับทอประกายวิบวับเปลวๆ ดูน่าเกรงขามเสียจนคนที่มิชินักติดหลังอย่างจวินเจี้ยไม่กล้าที่จะมองตรงๆ มือเรียวกดกันกรองบุหรืลงบนขมมบ่งที่จวินเจี้ยถืออยู่ในมือแล้วขยี้ด้วยท่าทางกวนประสาทเป็นที่สุด ก่อนจะเดินตัวปลิวผ่าน

เขาไปเสียเลยๆ แต่ก่อนที่จะก้าวขาพ้นประตูห้องครัวไป ร่างสูงโปร่งก็หันกลับมามองจวินเจี๋ยพร้อมส่งยิ้มหวานชวนชวนลูกมาให้

“อ้อ... ฉันว่าจะเตือนความทรงจำแทนน้อยกว่าที่หน้าบ้านมีกล้องวงจรปิดสี่ตัวนะอาเจี๋ย แล้วก็มีการพลัดเปลี่ยนเวรยามทุกๆ สองชั่วโมง”

จวินเจี๋ยหน้าชาดิก หัวใจเต้นรัวแรงแทบกระดอนออกมานอกอก... จริงด้วย ที่ตึกสี่ใบโก่หลังนี้มีกล้องวงจรปิดติดตั้งอยู่แทบจะทุกจุดเพื่อรักษาความปลอดภัยของหัวหน้าแก๊งไป่หูและครอบครัว อีกทั้งยังมีการคัดลอกผลัดเปลี่ยนเวรยามอย่างเข้มงวด

หลังจากแต่งงานกับบัวบุชาแล้ว เจินหมิงก็ซื้อตึกที่อยู่ติดกันเพื่อเป็นที่พักให้แก่เหล่าสมาชิกไป่หูเพื่อให้ง่ายต่อการคุ้มกันภรรยาสาวแสนสวยและครอบครัวที่แสนสำคัญยิ่งชีวิต เขามัวแต่ขาดสติจนหลงลืมไปได้ได้อย่างไรกัน... ถ้าอย่างนั้นจากเลิฟชั่นร้อนแรงเมื่อคืนก็คงไม่ได้เป็นความลับอีกต่อไป... ตายโหง! ถ้าอย่างนั้น... นอกจากสมาชิกแก๊งจะเห็นกันหมดแล้ว เจ้านายรูปงามก็คงเห็นตอนเขาบดจูบพิชญาเต็มๆ ตาด้วย

“นะ... นายครับ...” ชายหนุ่มรู้สึกคล้ายมีก้อนแข็งๆ แล่นขึ้นมาจากที่คอกหยอจนพูดไม่ออก มือไม้เย็นเฉียบ

“อะไร ทำไมทำหน้าอย่างนั้นวะ ฉันก็แค่เตือนความจำเฉยๆ” เจินหมิงส่ายยิ้มเจ้าเล่ห์ “แกจะไปทำงานก็ใส่หัวไปได้แล้ว ฉันจะไปนอนกอดเมียต่อ”

ว่าแล้วเจ้าตัวก็เดินตัวปลิวพลางผิวปากเป็นท่วงทำนองเพลงเก่าอย่างอารมณ์ดี เพลงที่จวินเจี๋ยพอจะคุ้นหูอยู่บ้าง “C'est l'amour” เซ ลามูร์... คือรัก... อีกหนึ่งเพลงดังของ เอดิท เปียฟ จวินเจี๋ยรู้สึกเหมือนพื้นใต้เท้ากำลังถล่มหลายไปเสียเดี๋ยวนั้น...

C'est l'amour qui fait qu'on aime.

คือความรักที่ทำให้คนรู้จักที่จะรัก

C'est l'amour qui fait rêver.

คือความรักที่ทำให้เรารู้จักฝัน

C'est l'amour qui veut qu'on s'aime.

คือความรักที่ปรารถนาให้เรารักกัน

C'est l'amour qui fait pleurer...

คือความรักนั้นที่ทำให้เรารู้จักหลั่งน้ำตา...

นาย...นายรู้!

ร่างสูงสง่าที่เดินหน้าตาบึ้งตึงเข้ามาในบริษัทลา เฟ่ สาขาใหญ่ที่ถนนของเซลิเซนั้น ทำเอาเหล่าพนักงานทั้งชาวเอเชียและฝรั่งเศสที่เพิ่งจะกลับมาจากการพักเที่ยงพากันเดินหลบ ไม่กล้าสบตาคนดูที่แสนจะกร้าวกระด้างของรองประธานบริษัทตรงๆ แม้จะเห็นรอยน้ำมือแดงเป็นปื้นคราบห้านิ้วโดดเด่นอยู่บนผิวแก้มขาวจัดของเขาก็ตามที แต่ก็ได้แต่เก็บความฉงนสงสัยเอาไว้ในใจ ไม่กล้าเอ่ยปากซุบซิบนินทาสักแอะ ปกติยามผู้บริหารหนุ่มรูปหล่อเดินผ่านก็ไม่มีใครกล้ามองอยู่แล้ว ยิ่งทำหน้าที่เหมือนอยากจะฆ่าคนแบบนั้นยิ่งไม่มีใครกล้าเข้าหน้าเข้าไปใหญ่

เหอจวินเจีย หรือ ฉอม เหอ คนดั่งนั้น ขึ้นชื่อเรื่องความโหด เขี้ยบบและเจ้าระเบียบเป็นที่สุดในสายตาของพนักงานทุกคน เขาเป็นคนประเภทพูดน้อยต้อยหนัก และชอบตีหน้าขีโมอยู่แทบจะตลอดเวลา แต่สำหรับสมาชิกแก๊งไป๋หู่แล้ว 'พี่เจีย' ของพวกเขาเป็นมือขวาของเงินหมิงที่พวกเขาให้ความเคารพยิ่งชีพ

จวินเจียเป็นคนเด็ดขาดและดูดันผิดจากภาพลักษณ์ของหนุ่มหน้าหยกที่เป็นอยู่หลายเท่าตัว แต่ก็รักลูกน้องและคอยดูแลเอาใจใส่อย่างสม่ำเสมอ มีไม่กี่คนนักหรอกที่จะรู้ว่าจุดอ่อนของ 'อาเจียใจหิน' คนนี้คือสาวน้อยวัยเพียงสิบแปดปี ลูกสาวผู้เป็นแก้วตาดวงใจของไอ้แมวดำ ผู้ชาย

ที่อันตรายที่สุดในปารีส แต่...หลังจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืน ดูเหมือน
ทุกๆ คนในแก๊งจะรับรู้กันหมดแล้วว่านอกจากคุณหนูคนงามของตระกูล
เงินจะเป็นจุดอ่อนใหญ่หลวงของเขาแล้ว เธอยังเป็น 'สุดสวาหาชาติใจ' ของ
พ่อคนหน้าหนึ่งอีกด้วย

และนั่นก็ทำให้จวินเจี้ยรู้สึกหงุดหงิดยิ่งนัก จะไม่ให้หงุดหงิดได้
อย่างไรเล่า ในเมื่อไอ้พวกลูกกระจอกประจำแก๊งทั้งหลายส่งเสียงแซวก๊ากว
เรื่องที่เขากำลังจะได้เป็นชายคนสำคัญของตระกูลเงินกันอย่างไม่เกรงกลัว
เขาเอาเสียเลย เป็นเมื่อก่อนคงไม่กล้าแม้แต่จะเพยopakแซวด้วยซ้ำ แต่พอ
ได้เงินหมื่นให้ท้ายก็เอาใหญ่ เจ้านายของเขาไม่กลัวลูกสาวของตัวเองเสียหาย
บ้างหรือไงวะเนี่ย

ความรู้สึกผิดที่วนเวียนอยู่ในหัวของจวินเจี้ยตลอดช่วงเช้านั้นแสน
บางเบาเมื่อเทียบกับสัมผัสอ่อนหวานเมื่อคืนที่ติดตรึงอยู่ในหัวของความ
ทรงจำ สัมผัสที่มีอิทธิพลเหนือหัวใจทำเอาเขาผวนเวียนคิดถึงมันจนไม่
เป็นอันทำงาน...แม้ตัวอยู่จะรู้บ้างไหมหนอว่าริมฝีปากจิ้มลิ้มของเธอทำให้เขา
คลั่งไคล้เพียงไหน ชายหนุ่มกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็นเมื่อลูบมือไปที่
อกข้างซ้ายแล้วยังรู้สึกคล้ายกับเนื้อตัวนุ่มนวลหอมกรุ่นของพุทพิกษณายังสั่น
สะท้านอยู่ตรงนั้น เสียงหวานที่ครางเรียกชื่อของเขาแผ่วๆ ทำเอาสมองของ
เขาเบลอจนคิดอะไรไม่ออก ขนาดถูกฝ่ามือของแคลร์ฟาดเข้าที่หน้าสองที่ซ้อน
ตอนเขาเอ่ยปากบอกเลิกยังแทบจะไม่รู้สึกอะไรสักนิด ไม่ใช่ว่าเขาไม่รู้สึกผิด
ที่เป็นคนทำร้ายจิตใจนางแบบสาวผมทอง แต่ถ้าเขายังคงฝืนคบเธอต่อไป
จนเกิดความผูกพันทางใจลึกซึ้ง เขาคงจะทำให้เธอต้องเจ็บปวดมากกว่านี้
เหมือนที่เขาปล่อยหัวใจของตัวเองให้ผูกติดอยู่กับแม่สาวน้อยจอมยุ่งจนสาย
เกินกว่าที่จะถอนตัว

จะเดินหน้าต่อไป สมองก็สั่งว่าอย่า...

แต่จะถอยหลังกลับ หัวใจก็ร้องบอกว่าไม่...

จวินเจี้ยเอ๋ย น่าสมเพชตัวเองฉิบ ปีนผาหน้าไม้ไม่เคยหวั่น แต่กลับ

มาตกม้าตายเพราะผู้หญิงตัวเล็กๆ นี่แหละหรือ ชายหนุ่มระบายลมหายใจยาว ขณะก้าวขาขึ้นบันไดเวียนหินอ่อนไปสู่ห้องทำงาน เขายังไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร กับเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างตนกับพุดพิชญาเลย ให้ตายเถอะ แล้วก็ยังไม่มีความอธิบายหรือคำแก้ตัวใดๆ จะบอกเงินหมิงเลยด้วย ทว่าถึงมีคำแก้ตัวสวยหรูเพียงไหนก็คงฟังไม่ขึ้นหรอก หลักฐานคาตาขนาดนั้น แถมยังมีพยานอีกเป็นสิบ แต่นั่นยังไม่น่ากังวลเท่าความรู้สึกของบัวบุษบา คุณแม่คนสวยของพุดพิชญาลักนิต ปานนี้ไม่รู้ว่าเงินหมิงจะเล่าเรื่องที่เขาไปทำบ้าๆ กับลูกสาวสุดที่รักของเธอให้ฟังหรือยัง

ทำอะไรไม่รู้จักยังคิด มันก็ชวนให้ปวดหัวอย่างนี้นี่ละ...

“พี่เลี้ยง”

เสียงทุ้มที่ร้องทักทันทีที่จวินเจียเดินเข้ามาในห้องทำงานอันกว้างขวาง ทำเอาชายหนุ่มต้องรีวหน้าอย่างเหนียวหนำ นัยน์ตาวาวเรียวตัวดมองชายหนุ่มลูกครึ่งจีน-ฝรั่งที่ขยับตัวลุกขึ้นยืนทันทีที่เห็นเขาครุ่นหนึ่ง ก่อนจะเดินตรงไปที่โต๊ะทำงานไม่ไ้โอกาสเข็มตัวเชือกที่ตั้งอยู่ริมหน้าต่างกระจกบานโตที่มองเห็นวิวทิวทัศน์ของถนนของเซลิเซียอย่างชัดเจน

ห้องทำงานของผู้บริหารหนุ่มนั้นตกแต่งอย่างเรียบง่ายด้วยเครื่องเรือนเพียงไม่กี่ชิ้น แต่ทุกชิ้นล้วนแล้วแต่เป็นของเก่าหายากและมีราคาสูงยิ่งไม่ว่าจะเป็นชุดรับแขกที่เป็นการผสมผสานกันระหว่างเซตของเก้าอี้ไม้วอลนัทแกะสลักเป็นลวดลายดอกไม้อ่อนช้อยบุด้วยผ้าทอมือสีเหลืองเลมอนสมัยพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๕ หรือราวศตวรรษที่ ๑๘ และโต๊ะรับแขกไม้ลังรักสีดำและเขียนลายทองสวยงามสมัยพระเจ้านโปเลียนที่ ๓ หรือแจกันเพนต์ลายด้วยมือสีน้ำเงินเข้มที่ลงลายทองสมัยโรมันยังเรื่องอำนาจ ของทุกชิ้นในห้องบ่งบอกถึงรสนิยมเรียบหรูของเจ้าของห้องได้เป็นอย่างดี

“แกมีอะไรอาพง ถ้าจะมารายงานเรื่องไร้สาระให้ฟังก็เดินออกไปนอกห้องเลย ฉันอารมณ์ไม่ดี”

จวินเจียทั้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้หนังตัวโต แล้วเปิดแฟ้มออกเห็น

เอกสารที่ค้างอยู่ด้วยสีหน้าอกบุญไม่รับ เขาน่าจะไล่ยายเลขานุการส่วนตัวผมแดงที่วันๆ เอาแต่นั่งแตงหน้าปากออกจริงๆ พับผ้าไม่รู้ว่เชลล์สมองตายหรืออย่างไรกันถึงได้ไม่เคยจำเรื่องที่เขาสั่งเลย เขาบอกไม่รู้ตั้งกี่ครั้งแล้วว่าอย่าปล่อยให้คนอื่นเข้ามาในห้องโดยไม่ได้รับอนุญาต หากมีความประสงค์จะรพบเขา ให้ไปนั่งรอที่ห้องรับรองด้านนอกโน้น คนที่มีชีวิตครึ่งหนึ่งอยู่ในโลกมืดที่ต่างคนต่างเข่นฆ่าเพื่อแย่งชิงความเป็นใหญ่นั้นต้องระวังตัวเป็นพิเศษ การเดินเลื้อยปล่อยให้คนแปลกหน้าเข้าถึงตัวง่าย ๆ อาจหมายถึงความตายและหายนะของทั้งตนเองและคนรอบข้างได้อย่างคาดไม่ถึง

“อะไรกันพี่ ผมอุตส่าห์มานั่งรอพี่ตั้งเกือบสองชั่วโมง พอมาถึงก็ไล่กันง่ายๆ อย่างนี้ มันน่าน้อยใจจริงจริง” ชายหนุ่มในชุดสูทสีดำไม่ผูกเนกไทสาวเท้าเข้าไปหาคนที่ทำหน้าที่ตั้งด้วยรอยยิ้มกว้าง ใบหน้าคมคายแบบลูกครึ่งของเขาโดดเด่นสะดุดตาด้วยนัยน์ตาเป็นประกายระยิบระยับและโหนกแก้มสวย เส้นผมสีน้ำตาลเข้มของเขามัดเป็นหางม้าสั้นๆ ราวคืบหนึ่งเอาไว้ด้านหลังเผยให้เห็นแนวกรามได้รูป บนแก้มขวาของเขามีรอยแผลเป็นในแนวตั้งยาวจบลายคาง แม้จะจางไปมากแล้วแต่ก็ทำลายความสมบูรณ์แบบของใบหน้าไปอย่างน่าเสียดาย เป็นรอยแผลที่บ่งบอกถึงการใช้ชีวิตโหดโผนของเจ้าตัวได้เป็นอย่างดี “เพราะผมไม่ใช่คุณพี่ๆ ใช้ม้าพี่ถึงได้ไล่เอาๆ แบบนี้ เฮ้ย!”

ชายหนุ่มร้องลั่นเมื่ออีกฝ่ายขว้างมิดเปิดซองจดหมายที่อยู่บนโต๊ะทำงานเฉียดหน้าเขาไปเพียงนิดเดียวก่อนจะไปปักอยู่บนกำแพงที่ติดวอลล์-เปเปอร์สีทองอร่าม รองประธานบริษัทลา เฟ มาดซิมไม่แม้แต่จะพริบตาหรือส่งสัญญาณว่าจะปามันใส่เขาด้วยซ้ำ เหวินฟงกลืนน้ำลายเอือก ถ้าพลาดไปนิดเดียวเขาอาจตาบอดก็ได้

“ฉันจะไม่พูดซ้ำเป็นครั้งที่สองนะเหวินฟง ออกไป” จวินเจียพูดเสียงเรียบ แล้วก้มลงอ่านเอกสารในแฟ้มต่อราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เหวินฟงยิ้มเหี้ย แม้จะรู้ว่าไม่ควรเอ่ยชื่อของสาวน้อยในดวงใจของ

จวินเจีย แต่ก็อดไม่ได้ ในเมื่อเขาเห็นภาพเมื่อคืนจะจจะคาตา แล้วก็ก็เป็นเขาเองอีกนั่นแหละที่วิ่งโร่ไปรายงานเงินหมิง ใครจะไปคิดกันแล้วว่าพี่เจียที่ปกติแสนจะเยือกเย็นของเขาจะร้อนแรงเป็นภูเข่าไฟระเบิดขนาดนั้น ท่าทางรักจะหน่อกอกเฮะถึงได้พิวล์ขาดจนคนนั่งเฝ้าจอมอนิเตอร์ตกใจจนแทบหายใจแทบไม่ติดเลย

จวินเจียเก็บความรู้สึกที่มีต่อพุดพิชญาได้อย่างแนบเนียนจนไม่มีสมาชิกคนใดของแก๊งไปหุ้ระแคะระคายเลยแม้แต่หน่อย ทุกคนรู้แต่เพียงว่าชายหนุ่มเห็นความสำคัญของคุณหนูแสนสวยคนนั้นยิ่งกว่าชีวิตของตน เพราะเธอคือลูกสาวของเจ้านายผู้มีพระคุณใหญ่หลวง และเขาผูกพันกับเธอมาตั้งแต่เธอยังเป็นเด็กน้อยเท่านั้น คงมีเพียงเงินหมิงที่ดูเหมือนจะรู้ถึงความรู้สึกของจวินเจียอยู่แล้ว จึงไม่แสดงอาการตื่นเต้นหรือโกรธเกรี้ยวเมื่อเห็นภาพแสนหวานในจอมอนิเตอร์แม้แต่หน่อย

นี่ก็พิลึกคน...ลูกสาวของตัวเองแท้ๆ กลับไม่แสดงอาการหวงเลยสักนิด แต่จะว่าไป...คนที่บ้านหลังนี้นักมีนิสัยแปลกๆ ทั้งนั้นนั่นละ จะมีก็แต่นายหญิง คุณบัวบูชาเท่านั้นที่ดูปกติที่สุดแล้ว...

“ผมก็ไม่ได้อยากที่จะเป็นปลอกมิดให้พี่นักรอกหน้า แต่ที่ต้องมาเพราะนายใหญ่สั่งให้มาต่างหาก”

ชื่อเรียกขานของคนทีเพ่งเฝ้าอ้าวงออกมาทำให้วงหน้าขาวราวตุ๊กตา กระเบื้องเคลือบของจวินเจียต้องเงยขึ้นจากแท่นในทันที นัยน์ตาสีดำสนิทจ้องหน้าคนพูดคล้ายกับเป็นการอนุญาตให้พูดต่อ แม้จะต้องอดใจไม่ให้หักคอคเหวี่ยงพองพองยัยยี่สิบแปดที่เป็นลูกน้องเพราะชอบพาล่ามไม่เป็นเรื่องอยู่บ้าง แต่ก็ต้องยอมรับว่าเขาเป็นหนึ่งในสมาชิกแก๊งไปหุ้ระดับแนวหน้าที่มีความจงรักภักดีต่อแก๊งเป็นอย่างมาก ที่สำคัญเป็นคนที่มีฝีมือขนาดที่ไ้ได้รับมอบหมายให้ไปคุมแถบมณฑลมาตริซึ่งมีพวกแก๊งเล็กแก๊งน้อยพยายามก่อปัญหาอยู่เรื่อยๆ...และเพราะเก่งกาจมากนี่ละ มันถึงได้ปากกล้าชอบหาจุดอ่อนของเขามาล้อให้สนุกปากอยู่เรื่อย

“นายบอกให้พี่ลงไปดูเรื่องถ่ายแบบที่สตูดิโอหน่อย”

“ถ่ายแบบ? ฉันสั่งให้เคนเชิลไปแล้วนี่เพราะนางแบบขอถอนตัว”

จวินเจียพูดไม่เต็มเสียงนัก ก็นางแบบที่ทางบริษัทเตรียมจ้างเอาไว้สำหรับสินค้าคอลเล็กชันใหม่ Le sourire d'un ange (เลอ ซูรี เด็ง นองจ์) ...รอยยิ้มของนางฟ้า เพิ่งจะขอถอนตัวไปเมื่อเที่ยงนี้เองอย่างกะทันหันพร้อมประทับรอยฝ่ามืออำลาบนหน้าเขาเต็มแรงอีกต่างหาก ส่วนใหญ่นางแบบที่ทางลา เฟ เรียกมาคัดตัวมักจะกลายมาเป็นคู่ควงของเขาแทบทั้งสิ้น แต่สุดท้ายก็ลงเอยด้วยการแยกทางทุกครั้งไป

ในเมื่อใจเขา...มีสาวน้อยหน้าหวานครอบครองอยู่ทั้งคน จะไปสนคนอื่นได้อย่างไร

“เรื่องนั้นผมไม่รู้หรอกครับพี่ รู้แต่นายโทร. เรียกพวกผมมาตั้งแต่เช้า บอกว่าให้มารออาร์กขาแขกคนสำคัญที่จะมาดูการถ่ายแบบวันนี้ด้วย พี่ก็รู้ว่าผมจะไปรู้เรื่องในบริษัทได้ยังไงล่ะ” เหวินฟงยกไหล่

เงินหมิงแบ่งแยกเขตแดนระหว่างธุรกิจของตระกูลออกจากแก๊งมาเฟียอย่างชัดเจน ธุรกิจของโลกมืดกับโลกสว่างจะเอามาปะปนกันไม่ได้ กระนั้นก็ยังเป็นที่รู้กันว่าตระกูลเงินมีฉากหลังเป็นแก๊งไปหู่หรือแก๊งพยัคฆ์ขาว มาเฟียข้ามชาติที่ทรงอำนาจเป็นอันดับสองรองจากแก๊งฮวงหลงหรือแก๊งมังกรทองที่เรืองอำนาจในแถบเอเชียไล่ไปจนถึงยุโรป ทั้งสองแก๊งเคยเป็นศัตรูคู่อาฆาตกันมานานนับสิบปี แต่เพิ่งมาจับมือเป็นพันธมิตรอันดีต่อกันในสมัยที่เงินหมิงขึ้นสืบทอดตำแหน่งหัวหน้าแก๊งต่อจากบิดาผู้ล่วงลับนี้เอง การที่ทั้งฮวงหลงและไปหู่เป็นพันธมิตรกันนั้นทำให้ตำรวจสากลหรืออินเตอร์โพลต้องคอยสอดส่องจับตาดูทั้งสองแก๊งอย่างใกล้ชิด ด้วยกลัวว่าจะก่อความวุ่นวายได้ในภายหลัง แม้ฮวงหลงและไปหู่จะยืนยันเจตนารมณ์ชัดเจนว่าพร้อมที่จะสวามิภักดิ์เป็นสายให้อินเตอร์โพลเพื่อแลกกับการลบชื่อออกจากบัญชีดำและล้างความผิดในอดีตทั้งหมดที่เคยกระทำมาก็ตาม

เหวินฟงพอจะเข้าใจอยู่เหมือนกันว่าทำไมพวกตำรวจสากลถึงได้กลัว

นักหนาว่าการที่สองแก๊งร่วมมือกันอาจก่อให้เกิดปัญหาใหญ่หลวงตามมาได้ ก็ผู้นำแก๊งทั้งสอง พญามังกรหวังเลี้ยวเทียน หรือ แดเนียล หว่อง กับพญาเสือเผือก เงินหมิง หรือ ไมค์ เงิน เป็นบุคคลอันตรายระดับโลกนี้ อิทธิพลและกำลังคนที่แทรกซึมอยู่ในหน่วยงานต่างๆ นั้นล่วงรู้ความลับขององค์กรของรั้วอย่างละเอียดลึกซึ้งเสียยิ่งกว่าหน่วยข่าวกรองเสียอีก ถ้าคิดจะก่อการร้ายขึ้นมามากยากต่อการปราบปรามเป็นแน่

“ใครจะมาดูการถ่ายแบบ” จ๊ว๊นเจี้ยปิดแฟ้มดังปึง นึกหงุดหงิดเหลือกำลังที่จะต้องไปปรับแขกแทนเจ้านายด้วยสภาพอารมณ์ที่ไม่ค่อยโสมนัสแบบนี้

“ไม่รู้เหมือนกัน นายบอกแต่ว่าด่วน ถ้าไม่ไป...ตาย”

คำตอบของเหวินฟงทำเอาชายหนุ่มต้องระบายนึกสงสัยยาวอย่างเหนื่อยหน่าย ทั้งปี...ไอ้หมอนี่ไม่เคยรู้อะไรสักอย่าง...ร่างสูงผุดลุกขึ้นยืนแล้วก้าวฉับๆ ออกจากห้องทำงานไปยังสตูดิโอที่อยู่ชั้นสี่อย่างว่องไว โดยมีเหวินฟงเดินตามมาติดๆ

สำนักงานสาขาใหญ่ของลา เฟ นั้นเป็นตึกเก่าย่านชองเชลิเซท์โอโถงและดูคลาสสิกตามรสนิยมของเงินหมิงผู้นิยมชมชอบความงามของสถาปัตยกรรมของฝรั่งเศสแบบเก่า แล้วยังตกแต่งเสียหรรษาประหนึ่งเป็นโรงแรมห้าดาวเสียมากกว่าจะเป็นอาคารสำนักงานของบริษัทที่เป็นหนึ่งในเรื่องของแฟชันระดับโลก ตึกใหญ่แห่งนี้มีสี่ชั้นและมีลิฟต์ขนาดเล็กแบบโบราณที่ด้านข้างบันไดเวียนหินอ่อนตามแบบฉบับของตึกเก่าในฝรั่งเศสทั่วไป เงินหมิงสั่งให้บุรุษซ่อมแซมลิฟต์ที่มีประตูอัลลอยด์กลายเป็นเคือเถาดอกไม้งดงามนั้นเสียใหม่เพื่อการใช้งานที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น กระนั้นพนักงานส่วนใหญ่ก็มักจะเลือกที่จะเดินขึ้นลงบันไดมากกว่าตามประสาชาวปารีสยิ่งที่ชินกับการเดินเท้าไปตามตรอกซอกซอยต่างๆ เป็นที่สุด

จ๊ว๊นเจี้ยและเหวินฟงเดินมาจนถึงประตูของสตูดิโอที่มีแสงแฟลชวูบวบลอดออกมาให้เห็นเป็นระยะว่าการถ่ายแบบได้เริ่มไปสักพักแล้ว เสียง

พูดคุยแสนคุ้นเคยที่ดังลอดออกมาจากด้านในทำให้เขาต้องขมวดคิ้วอย่างประหลาดใจ ชายหนุ่มชะโงกหน้าเข้าไปในห้องแล้วก็ต้องเบิกตากว้างเมื่อเห็นร่างสูงใหญ่คันทายืนส่งยิ้มเยือกเย็นมาให้ ใบหน้าคมคายของชายวัยกลางคนที่ยังคงเค้าความสง่างามไม่เสื่อมคลายนั้นทำเอาจ๊ว้นเจ็ยรู้สึกลังเลใจแปลกๆ พิกล

“ท่านหวังเลี้ยวเทียน”

“ว่าไงอาเจ็ย สบายดีหรือ”

เสียงทุ้มนุ่มเอ่ยทักอย่างสุภาพหากทรงอำนาจอยู่ในที่ นัยน์ตาคมกริบกวาดมองสำรวจจนสนิทของหัวหน้าแก๊งไปหูซำๆ อย่างประหลาดใจไม่แพ้กัน เขาไม่เห็นว่าเด็กหนุ่มร่างผอมแก้งก้างที่เคยพบหน้ากันเมื่อสิบกว่าปีก่อนจะเติบโตขึ้นเป็นชายหนุ่มที่มีเรือนกายสูงใหญ่สมส่วนแถมยังมีบุคลิกสง่างามได้ถึงเพียงนี้

“สวัสดีครับ” จ๊ว้นเจ็ยค้อมศีรษะทักทายอย่างสุภาพ “ผมต้องขอโทษที่มาดื้อนรับช้า เผอิญผมมีธุระต้องจัดการนิดหน่อย ผมไม่รู้จริงๆ ว่าท่านมา ไม่อย่างนั้นผมคงจะรีบมาดูแลให้เร็วกว่านี้”

“คนกันเองน้า ไม่ต้องมีพิธีรีตองอะไรมากก็ได้ จันแค่มาเยี่ยมเงินหมิงเฉยๆ เผอิญได้ยินว่าหนูเพ่เพ่มาถ่ายแบบก็เลยชวนหย่งเต๋อกับเงินก๊วยมาดูเสียหน่อย”

หวังเลี้ยวเทียนที่ใครๆ มักจะเรียกว่าแดเนี่ยลจนติดปากพูดยิ้มๆ ในขณะที่ผายมือไปยังสองหนุ่มที่จ๊ว้นเจ็ยเพิ่งสังเกตว่ายืนหลบมุมพิงกำแพงห้องอยู่อีกด้าน คนหนึ่งเป็นหนุ่มน้อยที่เขาคุ้นหน้าคุ้นตาดีอยู่แล้ว เงินก๊วย... ลูกชายคนเดียวของเงินเปี้ยว รองหัวหน้าแก๊งไปหูผู้เป็นญาติแท้ๆ ที่เหลืออยู่เพียงคนเดียวของเงินหมิง นั่นเท่ากับว่าเขาเป็นลูกพี่ลูกน้องกับพุดพิชญา นั่นเอง เงินก๊วยเป็นหนุ่มน้อยวัยสิบแปดปีที่สูงใหญ่เกินวัย ใบหน้าของเขามีเค้าของเงินเปี้ยวที่มีโครงหน้าคมคายหากกร้าวกระด้างนิดๆ แต่มีนัยน์ตาอ่อนโยนเหมือนปูยฝ้ายผู้เป็นมารดา ส่วนอีกคนเป็นชายหนุ่มร่างสูงสะดุดตา

ดูๆ ไปแล้วน่าจะสูงเกือบเท่าเตาเผยลที่สูงถึงร้อยเก้าสิบเซนติเมตร ใบหน้า
ของเขาขาวใสและหล่อเหลาเหมือนนักร้องวัยรุ่นแบบที่เด็กสาวๆ ชอบ จะ
เรียกว่าดูอ่อนไปทางน่ารักน่าเอ็นดูก็คงไม่ผิดนัก จวินเจียเตาออกในทันที
ว่าชายหนุ่มคนนี้ต้องเป็นหวังหย่งเต๋อ หรือเด็กชายนะโมที่เขาเคยพบตอน
ยังเด็กกว่านี้เป็นแน่ นัยน์ตาคมกริบที่ประดับอยู่บนโครงหน้าสวยงามราว
รูปสลักหินอ่อนคนนั้นติดจะกระด้างอยู่นิดๆ แต่ได้จุมพิต่องเป็นสันและ
ริมฝีปากอímเต็มเหมือนผู้หญิงช่วยลดความแข็งกร้าวลงไปได้บ้าง แต่สิ่งหนึ่ง
ที่สองพ่อลูกดูจะมีเหมือนกันคือความสง่างามที่เป็นธรรมชาติโดยไม่ต้อง
เสกสรรปั้นแต่งแต่อย่างใด

เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อน! เมื่อครู่เขาได้ยินหัวหน้าแก๊งฮวงหลงพูดว่า...
เพี้ยเพี้ยมาถ่ายแบบ...

ไวก่ความคิด ร่างสูงรีบหันกลับไปยังฉากสีขาวทางด้านหลังที่ช่าง
กล้องและเหล่าทีมงานกำลังสั่งให้นางแบบโพสท่าต่างๆ ตามสั่ง ทันทีที่
เห็นร่างบางระเหิดระหงที่อยู่ตรงหน้า จวินเจียก็แทบหัวใจหยุดเต้นไปเสีย
เดี๋ยวนั้น

สาวน้อยในชุดเดรสสายสปาเกตตีสีขาวยาวกรอมเข่านั้นดูสวยจับตา
จนขานึกว่าตนเองฝันไป ดวงหน้าเรียวยาวรูปไข่ของเธอแต่งแต้มด้วยเครื่อง
สำอางคอลเล็กชันใหม่ล่าสุดของลา เฟ ในโทนสีชมพูประกายมุก และแต่ง
เติมความเป็นแฟนตาซีเข้าไปด้วยการเติมกากเพชรสีขาวที่เปลือกตาบางและ
ติดขนนกสีขาวแซมเข้าไปที่ขนตาวางอน ทำให้เธอดูงดงามราวภาพฝัน
เรือนผมดำยาวเคลือบไชลัดัดเป็นลอนหลวมๆ และแซมด้วยดอกยิปโซสีขาว
เล็กๆ ดูกระจุ่มกระจิมเข้ากับคอนเซ็ปต์รอยยิ้มของนางฟ้าเสียอย่างไม่มีที่ติ
ถ้านางฟ้ามีตัวตนอยู่จริงก็คงมีใบหน้าแบบนี้ไม่มีผิดเพี้ยน

จวินเจียกดกรามกรอดเมื่อเห็นว่าแสงสปอตไลท์ที่ส่องไปยังร่างของ
หญิงสาวนั้นให้เห็นเรือนร่างสมส่วนใต้เนื้อผ้าแสนบางเบาอย่างชัดเจน
เรือนกายขาวผุดผาดที่ปรากฏต่อสายตาทำเอาเลือดในกายของเขาเดือดพล่าน

ด้วยความหวังเห็น ยิงได้เห็นเรียวกาอวอิมที่เขาคบครองซ้ำแล้วซ้ำเล่า เมื่อคืนขยับเขยื้อมอย่างยินดีที่เห็นหน้าเขาด้วยแล้ว จ๊ว็นเจ็ยก็อยากจะกระโจนเข้าไปหุบกลิ้งทิ้งแล้วเอาผ้าคลุมเธอเอาไว้ไม่ให้ใครได้เห็นความน่ารักของเธอยิ่งนัก ชายหนุ่มกวาดตาไปรอบๆ ห้องก็เห็นว่าทีมงานและผู้คนที่อยู่ในห้องกว่าครึ่งล้วนแล้วแต่เป็นชายหนุ่มทั้งสิ้น ถึงจะเป็นชายหนุ่มไม่แท้เกือบแปดสิบเปอร์เซ็นต์แต่ก็ยังคงเป็นผู้ชายอยู่ดี และผู้ชายพวกนั้นก็กำลังมองเพ่ย์เพ่ย์ของเขายู่ด้วย! คิดได้เท่านั้นเจ้าของฉายา ‘อาเจ็ยใจหิน’ ก็รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงพิวส์อารมณ์ของตนเองขาดังผึ้ง เสียงตะโกนที่ดังก็ก้องอยู่ในใจดังลอร์ดริมฝีปากหยักลิ้กได้รูปสวยออกไปอย่างห้ามไม่อยู่

“หยุดถ่าย! พักกองเดี๋ยวนี้!”

ตัวอย่าง